

Abieluleht

Täna lehte 8 külge.

TOIMETUS JA TALITUS:

Tallinn, Suur Karja tn. 2 6.

Telefon Postkast 372.

Toim. kōnet: kl. 3—5. Kontor avat.: 8—6. Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasi-saatmiseks puuduvad margid ja seismajäänud kirjad hoitakse alal kuu aega. Kuulutusi ja tellimisi võtavad vastu: lehe talitus, abitalitused ja agendid. Lehte võib tellida ka kõigist Vabariigi postiasutustest ja -agentuuridest.

Üksiknumber 10 senti.

Kuulutuste hinnad:

Esiküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 s. ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter. Kuulutusi võetakse vastu lehe ilmuvasse numbrisse kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni.

Tellimiste hinnad:

1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt. 6 kuud 225 s., 12 kuud 400 s., — postiga saates. Välismaile 2-kordsed hinnad. Aadressi muutmine 25 senti.

№ 40.

Pühapäeval, 15. novembril 1931.

I aastakäik.

Kinonäitlejanna Mary Brian.

Ei ole enam Sind!..

Ei ole enam Sind! Sügisöö tähti vaatlen üksinda, kõndides mööda kolletanud parki, nukralt... Ähmasesse taeva on pillut rubiine nii ohtralt, kuid mul pole Sind, kellele võtta neid säravaid miljarde ning anda kui õisi ühes suudlustega.

Ei ole enam Sind! Rulluvad õhtused pilved purpurlises punetuses. Raskelt pekstes tiibu, lendavad kajakad ja kaovad mersinasse, kui valged purjed — kuid mul pole Sind, et jooksta nendega ühes. Olen jäet üksi halli nukrusesse aduma mälestisi möödunud ajast. —

Ei ole enam Sind! — See vahelhüüd kostab sajakordselt igas mu verelibles päevast-päeva: Isegi ööd on täis igatsusi Sinu järele, mu armas — täis heitlust ja valu... Kuis olin õnnelik rünnates Sinuga mööda ojaveert ja toetudes pruunile mättale, kui kaljurägastikule... Olin õnnelik sõudes Sinuga merele ja lastes endile mere kaugel kohinat jutelda ja tõlkida südame te tukseid!..

Miks oled minust nii kaugel? — küsin ikka ja jälle sügis-päeva kolletuses kõndides kurvalt. Mõlen Sinust ja Su hingepalanguist. Mu mõtted õitsesid siis kõige punasemates õites. Ikka ja jälle pööran oma olemasoluga Su juure tagasi, kui mesilane, kes lendab lillelt-lillele ja jälle lendab mesipuu poole... Ei ole enam Sind! Kui kurval laulul kostab korduv refrain. Kui sügise närtsimise agoonia — tardub põlev mõte, ikka langedes sügavamale... Pean ka mina kattuma külma, jäise korraga, ja kuulama südant-lõhestavat nuttu tühjusest... Tule tagasi — tule kui kevad ja ärata mind unelusest... Ei ole enam Sind! — Miks viisid öied ja õne ning jätsid talve ning lume?! —

NAMCE PROVINTSIST.

Ilusaim Jugoslaavia neiu.

Naise jalad talvel.

Talve tulekul on mehed ikka need, kes kõrvale heidavad kõik suvised rõivad, asendades need teistega, et leida kaitset kallalekippuva pakase eest. Kuid naised? Mantel ja kleit, mis pole just pikad ja jalas õhukesed siidisukad — sellistena lähevad naised nüüd vastu talvele, pealtnäha kartmata külma.

Siidisukkadest ei loobu nüüd naised ühegi hinna eest isegi talvel ja kõik katsed endiste villaste sukkade juurde naisi tagasi viia, on viimastel aastatel ebaõnnestunud. Naine tahab ju ikkagi olla ilus, see aga, et villane sukk jalga just ilusamaks ei tee, on kõigile muidugi teada.

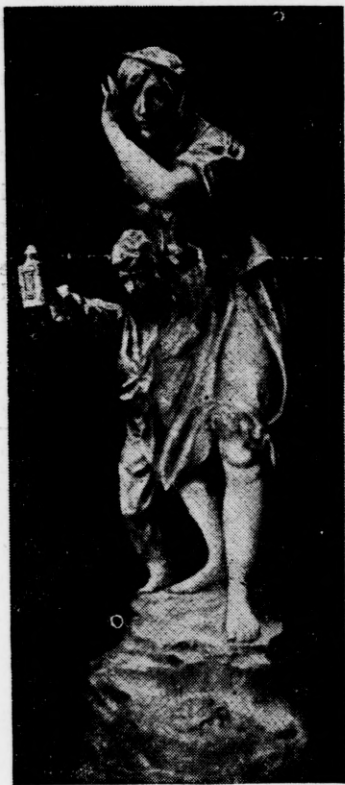
Kuidas aga on võimalik talvekülmadele vastu panna selliste vaevaste jalakatetega, nagu seda on õhukesed siidisukad? Mehed vähemalt murraavad alati selle üle pead, imetledes ühtlasi naiste vaprust külmale vastupanemises.

Kuid... Välismaal on viimasel ajal üldiselt moodi läinud roosast lambavillast või kaamelikarvadest valmistatud alus-

sukad, mis ei riku jalgade ilusat vormi, kuid kaitsevad neid siiski küllaltki hästi külma vastu. Nähes tänavail naisi, kes kannavad siidisukki, kuigi väljas kange pakane, võib olla igatahes kindel, et neil jalas varemmainitud alussukad.

Kaitset külma vastu pakuvad muidugi ka igasugused botikud, mis küll väga soojad, ent naistele siiski täit rahuldust ei paku. Ei leia ju vist keegi, et need mitmesugused botikud oleksid just ilusad. Naise kaunist jalast ei jää siin järele enam palju, vaid ikka ja jälle tahavad need nüüd meenutada kohmakaid — karu või elevandijalgu. See on ka põhjus, miks naised botikute vastu kunagi suurt vaimustust pole tundnud ega seda ka edaspidi teha ei saa.

Kuna aga pole leitud jalgade kaitsmiseks külma vastu paremat abinõu kui botikud, peavad naised vähemalt esialgu veel nendega leppima, oodates pikisilmi päevi, mil leitakse midagi paremat, kui need kohmakad botikud.

Prof. A. Adamson — Äreval ootusel!

Kuidas õnnelikku abielu luua?

Mehed hindavad praktilisi naisi.

Meeste nõuded naiste suhtes on meie ajal palju muutunud. Kui endine mees leppis sellega, et naine peab teda austama ja jumaldama, siis ei või meieaja mees enam sarnaste nõudmistega esineda. Meieaja abielumees hindab oma naises head sõpra ja seltsilist, kes aitaks tal ühiselt kõik abieluprobleemid lahendada.

Hea abielunaine peab oskama, peale oma otsekoheste ülesannete, tungida mehe tööde ja huvide valda, kui ta ei taha, et mees läheks kõike seda väljaspoolt otsima. Ideaalse naise kõige tähtsam omadus on kahtlemata võime oma abikaasa nõrku ja tugevaid külgi tunda ja vastavalt sellele temaga ümber käia. Ja kui naine suudab sellega toime saada, siis suudab ta ka rahuliku abielu luua, sest abielumeest koheldakse tihti kui suurt last. Ja naine peab oskama arstida ja sile-daks lihvida kõik mehe puudused ja konarlused, ilma et mees seda ise märkaks. Saab naine selle ülesandega

hästi hakkama, siis on õnneliku abielu eeltingimused loodud. Siin võiks aga anda siiski mõned näpunäited, ja juhtnõu-rid, mida Ameerika naised head tagajärgedega kasutanud, ehkki nad pealiskaudsel vaatlemisel näivad õige tühised ja naeruväärsed olevat.

Naised:

„Ärge jätke tähelepanemata oma mehe häid külgi, sest need ei puudu ühelgi inimesel. Kui tõstate nad esile, siis ta arendab veel uusi. Näidake mehele, et temast lugu peate ja teda rohkem eelistate kui teisi abielumehi, — see tõstab eneseväärtuse tunnet.

Kui mees naise arvestades ei pane küllalt rõhku oma välimusele, siis öeldagu talle, kui kena on temast, et ta alati palju korralikum välja näeb kui see või teine, kes end viimasel ajal hooletusse jätnud. Enamik mehi kasutab juhus, et teistest parem välja näha.

Olge alati tähelepanelik oma mehe iga edusammu vastu. Iga inimene vajab teataval määral imetlust ja tunnustust. Ei leia mees seda kodust, siis otsib ta väljaspoolt.

Olge alati tänulik, kui mees teid aidanud või midagi teile kinkinud. Kui jätate seda kahe silma vahele, siis ei paku see ka mehele enesele enam mingisugust huvi tulevikus.

Ärge proovige kunagi omi kasvatusviise teiste juuresolekul, või kui mees halvas meeolus või väsinud. Oodake seni, kui majasse asub täielik rahu, ja ka siis olge ikka ettevaatlik.

Ärge hädaldage tühist asjade pärast. Lubage oma mehel teid lohutada ja püüdke näidata, et teie mees suudab teid tõesti trööstida. Mehele jääb siis alati tunne, et ta on tugevaim pool ja püüab oma naist aidata.

Sellega oleks siiski koputatud mehe nõrkuste õigesse kohta. Ta püüab siis ikka olla oma naisele toeks ja nõuandjaks. Ja see ongi üks abielu tugevamaid aluseid.

100-aastane abielulahutaja.

Et meil lahutuskohas piinavaks kujunenud abielusidemetest ei püüa vabaneda üksinda noored, vaid sageli ka vanad, juba auväärt aastates olevad inimesed, teab vist igaüks, kuigi raske aru saada, miks näiteks kuuekümmen aastane või vanem inimene, kes aastakümneid abielus olnud, äkki koostelu väljakannatamatu leiab olevat. Selliseid inimesi pole üksinda meil, vaid igalpool ja mitte just vähe.

Kõigist sellistest lahutajatest osutub aga vist vanemaks ru-meenlane Ivan Monianu, kes neil päevil Bukarestis ennast lahutada laskis. Mees, kelle pead ehivad lumivalged juuksed, on juba 98 aastat näinud lumesulamist ja juba kolm korda varem lahutatud. Olles rikas suurmaamannik, abiellus ta kaks aastat tagasi 23-aastase neiuga. Tollest abielust aga

midagi head välja ei tulnud, kuna vanake leidis, et tema ning naise iseloomud ikkagi ei sobi ja noorik perenaise kohustustest palju ei hooli. Tunnistajate varal õnnestuski pettunud abielumehele oma sõnu tõestada, nii et lahutusel süüdlaseks tunnistati naine.

Peale lahutust seletas vanake, et ta kuidagi aru saada ei suuda naistest, kuigi ta seda 80 aastat on püüdnud nende hingele lähemale tungida. „Naised, — need jäävad ikka igavesti lahendamatuks mõistatusteks,“ ütles ta. „Et neist aru saada, ei aita 100 aastast, vaid see aeg peaks kindlasti olema vähemalt poole pikem.“

Armastus on kena ingel, aga ka lootuse kaotanud, petetud südame surmaingel.

Ausameelne püüab ikka rohkem olla kui ta olema peab, enam anda, kui ta anda lubab.

Ma armastan...

Ma armastan tähtede valgust sees mustava sügise-öö, ja päikse-tee rajamis-ajast peal koidu kullase vöö...

Ma armastan lilled sära ja paitavat kevade-tuult; ma armastan lehti, mis ära on pudenend sügisel puult.

Ma armastan tormide hülkeid ja merede rannatust.

Ma armastan lootuste tülkeid ning ootuste kannatust...

Ma armastan neitsilist rinda ja rinnas ses südant nii truud... Ma armastan kodumaa pinda ning õhja kohaavat puud...

Ma armastan ežu, mis ilus, ja petlik ja kurblik mis on. Kuid siiski mis võitluse ahus ja võitude maraton...

Enno Linvoo.

Mehed eelistavad leski ja lahutatud naisi.

Eluvõõras tütarlaps ei suuda kunagi võistelda kogenenud naisega.

Tugenedes alati usutavatele statistilistele andmetele võib julgesti väita, et neid tänapäeval abiellumiseks kaugeltki nii häid väljavaateid ei oma, nagu lesed ja lahutatud naised, kuigi neil ilusamad nooruseastad peaaegu alati seljataga.

Pariisis näiteks abiellub enne kahe aasta mõödumist mehe surmast, tervelt 90 protsenti leski uuesti, lahutatute hulgas tõuseb see protsent aga 98-ni. Töö tõendab, et meeste silmis lesed ja lahutatud naised on väga hinnas ning lugupeetud. Ja nõnda pole see üksinda Pariisis, vaid ka kõikjal teisel, nagu seda vist igaüks ise tähele on pannud.

Teame, et Tallinnas abiellub aasta kestel keskmiselt 60–80 leske uuesti kõnelemata lahutatud naistest, kellest enamik peab pulmad jälle nii kohe, kui seda lubab seadus.

On peaaegu alati nõnda, et aasta jooksul kuivavad lese silmis ikkagi pisarad ja käsi ulatatakse teisele. Lahutatud naised aga näiteks abielluseaduse paragrahv 30. juures saadud lahutusel, mitte kunagi ei armasta pidada pikka abielu-vaheaga.

Neid sealsamas kõrvale peavad aga peaaegu eranditult ootama enne pikki aastaid, kui leiavad mehe, kes valmis viima neid altari ette või perekonnaseisu-ametisse, kuigi nende poolt peaks kõnelema noorus ja võib-olla ka ilu.

Agas miks? Põhjuseid on siin muidugi palju, kusjuures praegusel kitsal ajal väga tähtis osa täita on iga sugustel majanduslikudel kaalutlustel. Mees võib ju olla ükskõik kui suur lõbuarmastaja ja halb pereisa, ent oma naises tahab tema näha ikkagi tublit perenaist, kes põhjalikult tunneb majapidamist, olles selles kogenenud ning osav. Kahtlemata annavad siin lesed ja lahutatud naised, kes ikkagi pikemat või lühemat aega kodust majapidamist juhtinud, neidudele rohke rea silmi ette. Ei ole ju tänapäeval palju neid noori tütarlapseid, kes pühendaksid suurt tähelepanu kodustele toimetustele, mille läbiviimine pahatihti ainult ema kaela veeretatakse, kuigi unistatakse oma kodust ja mehest.

Tants ja peod, kohvik ja kino, flirt ja alaline väljasõukimine, — need on asjad, mis võtavad enamiku tänapäeva tütarlaste aja. Kipub ju pahatihti olema nõnda, et emad neile valmis keedavad isegi kohvi, ent, mida, — mida peab küll tegema selline tütarlaps abielludes, siis kui ema teda enam palju aidata ei saa?

Mehi, kes oma naisel teenijaid ees ja taga suudavad pidada, on ainult mõni üksik. Tänapäeva neid peak- sid arvestama ikkagi sellega, et neil kord tuleb tegutseda ka pliidi ees, kuigi see „rasva vingus käte tahma- seks tegemine“ palju proosalisem, kui peol ehk kohvikus flirtimine või ek-

raanil jooksva tõsisest elust kaugel oleva armuloo jälgimine.

Leskede ja lahutatud naiste ka- suks kõneleb teataval viisil sageli ka asjaolu, et neil olemas oma kodu, mille seadistamine mehele siis enam palju muret ei valmista. Ning praeg- usel kehvajal ajal ütleb seegi juba mõndagi.

Abielludes ei otsi ju mees omale ainult armast nukukest, kes oskab vaid hästi tantsida või teab jutus- tada kõige hooaja kestel linastatud filmide sisu, vaid tuge elust ette tule- vate raskuste võitmiseks, seda, kes ei too kaela ainult uusi väljamine- kuid, vaid aitab neid vähendada.

Leskede ja lahutatud naiste abi- ellumise võimalusi noorte neidude ees suurendab muidugi ka nende koge- musterikkus armuasjades, oskus võ- luda ja kõita mehi.

Noort, süütut naist ajavad sageli kõige enam ikkagi taga ainult põli- sed vanapoisid või lesed, kes sageli juba tuhandest tuest läbi käinud, kes oma jõu ja suurema osa elust iga suguste kahtlaste lõbustuste peale raisanud. Nemand nõuavad ikka ja alati, et nende naine peab olema noor, süütu ning minevikuta, noore- mad tollevastu hindavad aga naisi, kes tunnevad elu.

Lesk või lahutatud naine teab alati, kuidas ta meest kõige paremini kõita võib, evides sel alal eelmisest abiellust kogemused, mille järele te- ma ka talitab. Noored neid ei suu- da selles asjas kunagi nendega võis- telda, vaid peavad alati alistuma.

Kogenenud naine oskab alati oma külge kõita väikeste kogemustega mehe, ta teab ikka, mida ühes või teises olukorras teha ning kuidas mehe meeli vangistada. Sellepärast võime ka sageli näha, et lesed ja la- hutatud naised abielluvad peamiselt noorte poisimeestega, kes nende võ- lu vastu kuidagi külmaks ei suuda jääda ja sellepärast peavad ka noor- ded kogemusteta tütarlapsed kosilasi ootama alati kauem, olgugi, et see neile ei meeldi.

Võluv, ilus naine on silmile nauding, hingele — põrgu ja rahakotile — laastaja.

Naine, kes südamest armas- tab meest, on viimasele peaaegu alati ainult mänguasi: män- gitakse ja heidetakse eemale.

Naine näitab mehele suuri- mat armastust, kui ta palub, et ta temale annaks oma sõpruse. Pakub naine aga sõprust mehe- le, ütleb ta sellega, et mees tal- le ükskõikne.

Sagedasti ütleb preili: „Ma ei salli meelitusi.“ Ütle talle meelitusi ja sa näed ise.

— noormeeste asi — „Loos naerab. Nelli tunneb, et on hirmus väsinud ning ei vasta peiuile ei sõnaga ega naeratusega, vaid noogutab väsinult- tusaselt.

Loos aga arvab sellest, et Nelli nüüd on tõsiselt pahandatud. „Mu lemmik,“ õrnustab ta teda. „Kalli- kene, ära nüüd kaota sellest kohe tuju! Tootan, homme me püüame te- ma ikkagi! Usu, mul endalgi on juba piinlik, et see tutvumine nii kauaks on viibinud, aga näed isegi: kunas ta sõitis provintsi, kunas Riig- ga eksamitele, kunas — pole teda leida ei siit ega sealt! Ei olenend minust see takistustega kokkusaa- mine —“

„Ah jätta see!“ häigab Nelli, kes veel vaevu suudab hoida avalil ras- keid silmalauge — mida tal siis veel korda läheb kontrollida sõbra üteluste tõde...

„Olen hirmus väsinud... vii mind koju, Arthur!“ õhkab ta.

„Tahad koju? Oled väsinud juba? Siis lähme, ma ei vintsuta sind kauem. Jõime täna mõlemad natuke ülemäärä.“ Loos viipab kelteri juur- de. Tasub arve, aitab Nelli õhtumant- lisse ja nad lahkusidki „Pigma- lionist“.

Autojuhile Loos annab aadressi: „Torni tänav kolmas uks, vasakult!“

Hetki nad sõitsid vaikides; Loos mõtlesse süvenenud. Nelli peaaegu magab toetunud peaga mehe õla vas- tu. Siis virgub Loos, kes hoiab neiu ümber, ta surub tema tihedamalt enda kaelasse, kummardab neiu näo lähemale, surub kuuma suudluse mõrja suule. Töö naeratab kinni- silmi.

„Nelli... mõtlesin just praegu selle üle... peaksime viima loomuliku lõ- pule tolle meie — mõrsjapõlve...“ Peiu huulil on palav sosin, ta käed hoivavad kramplikult Nelli — oma ihade täitumist.

„Nelli... homme juba me läheme raekotta ja anname teada oma abi- ellumise soovi.“ Õnnest värisev mõrja põimib omad käed peiu kae- la ümber ja suudleb andumusega... Hetki nad avaldavad endid üksteisele maruhoona...

„Nelli... sa tuled täna minu poole... — Miks keeldud, laps? Me

Viimne leht langes...

Viimne leht langes hääletult ohtes. Luuni läbilõikav tuu- lehiil huilgas võidurõõmsalt, mornilt raagus oksis. Hetkeks tõs- tis tuul küll väriseva lehe ülespoole, kuid paiskas siis selle ha- lastamatu jõuga jälle maha. Selles hetkelises lennus tundis ta oma lõppu ning ta värises kadumishirmust.

Veel ehk aimas ta oma nooruspäevi, kasvuaega. Mäletas noid lõhnadest tulvil kuuvalgeid kevadöid... seltsilist õõbikut ja ta hurmavat laulu... Ja mil tundis ta oma huultel kosuta- vat, magusat kastet; mil nägi ta varapuhkevat koitu ja suvipäi- kesse lõõmas õnnitsevat taevast ja maad...

Sellejärele tema elu traagilisem pool, kui tulid hädaohud: vaikis õõbik ja lahkus pea ning ta jäi üksi kesk kargeid tuuli.

Hallad imesid tema viimse elumaha, ning alles siis tun- dis ta tõelisuse karmimat kätt... Tuul undas mardusena väl- jadel, kõlistades Toonela kellukesi: Ära siit, ära siit!...

Langesid ta vennad kõik üksteise järele, tõustes esiteks tuulehooga kõrgemale, veel nagu hüüdes: Meie läheme ära siit, lendame igavesele elumaale!... Ent Kaduvik surus nad selle hetkelise lennu järele maha ning pani neile unustuse valvuriks...

Viimne leht langes, paisat tuulest vastu maad, seltsiks teistele...

Lehitus puuladvas undab tuul — lauldes kaduviku sonaati...

Mis oli see leht?... Ta oli elu, nagu on see meil inimestelgi.

Ja ka meie elu langeb... Päev-päevalt, nagu leht-lehelt langeb ka see. Ja kalmukaldal peieliste leinahelinas tõuseme vist ka meiega hetkeks kõrgemale — ning pärast, jah pärast, kui unustusevari kalmu katab, surume alles end kõvemini põrmu...

Üle tasanenud kalmu ja langenud risti undab aga üha ajatuul — lauldes kaduviku sonaate:

Viimne leht — elu — langes...

ELMAR PETTAI.

Mõtteteri.

Inimesed pole pooltki nii head, kui nende sõbrad neid kiidavad ega pooltki nii kurjad nagu väenlased neid peavad.

Suured inimesed ehk suured ots- tarbed peavad inimesel ees olema, muidu kaob ta jõud, nagu magneedit, kui ta kaua õige ilmakaare järele ei ole seisnud.

Kes midagi ei julge, ei tohi ka mi- dagi loota.

Sellel ei ole just kõige rohkem kannatada, kes kõige valjumini kae- bab ja ohkab.

Kus suurustus lõpeb, seal algab tõ- sine väärtus.

Chypre.

oleme ometi kihlatud omavahel ja homme oleme seda ka seaduslikult. Kardad sa mind?... Ei usalda sa mind?... Ei usu sa, et armastan sind?... Kahtled sa minus?...

„Ei midagi sarnast, Arthur! Aga see ei sobi ikka... On õõ... ning minust võidak saada halba arva- mist...“

„Keegi ei tohi öelda sinu kohta ühtki sobimatut sõna! Mina ei lubaks seda kel-le-le-gi! — Pealegi, ma ei ela üksi korteris, poeg on ka minu juures — Jah, poeg — Ah-ha-ha!“ peiu huulilt pääsis lõbus naeruhoo- g, sest leidis end äkki oi- valise mõtte eest, milles ta ei kahtle, et too viib tema sihile... „Pergel, see meelest muulle parajasti!“ hüda- tas ta elavalt. „Nelli, me sõidame ko- he! Edgar on ju praegu kodus, tin- gimata ta — on — kodus ning meie üllatame teda! Ah, sa poiss! See oleks ometi tore tein, tabada reb- ast ta pesast! Nelli, kas sa ei leia seda? Nellikene, kuidas leiad minu mõtte!“

Nelli muidugi haardub tema lõ- busast mõttest ja heidab kohe peiu nõusse — pikema mõtlemata, sil- napilk unustades oma väsimuse... kõik enda ümber... varisevad õhust ning seltskonna elarvamised...

Ning head kordaminekut haistev Loos ei viivita andmast uut käsku autojuhile — kes on parajasti kee- ramas Torni neljandasse nurkta- navasse vasakul... kui kuuleb Loosi käsklust: „Me mõlesime ümber!“ Sõitke Pärnu tänav 34!“ Juht pööras masina nina uuelinna sihis — endal meel rõõmus, et niiviisi taksomeeter läheneb ümarmargusele summale, — täna õõsel tal veab... Võib-olla veab veel mõnel teistelgi, kes väljas saaki varitemas.

VIII. Loosi korteris...

Nad sisestusid Loosi korterisse. Muhelev Loos juhib Nelli tubadesse, kuhu on koondunud palju itu ja mu- gavat nõudlikkust. Vanahärra on uhe- ke sellele, et võib anda ülevaadet neiu oma sbeemisestki elamisest...

Neiu läbib toast teise, silmitsedes huvitatult kõike, mida on näha siin, hämmastudes igal sammul selle tore- duse ja uhkuse üle, mis valitseb

selles korteris, kus on antiikset kun- sti, meistrite maale, idamaa vaipu, lugematuid iluasju moodsa sisustuse raamis.

„Kuidas meeldiks sulle siin, Nelli, ah?“ Nad seisatasid magadistoa lä- vel. Loos jäädse seisma neiu selja- taha paneb käed ta õlgade ümber, ta palge surub neiu oma vastu.

Härrandlik on siin!“ hüüab vaimus- tunud neiu. „Nii palju, palju ilu... toredust... rikkust! Sa elad kui vürst —“

„See kõik on nüüdsest sinu päralt! Sina saad valitsema seda... tuues soojust, päikest, õnne minu elusse tagasi — Sina, Nelli, minu õnn, minu — kõik!“

Nelli tunneb peiu kirglist suudlust oma näol, paljal kaelal, käerandmel, ja siidine õlapael katkes — vabastas ta õlgu, millele laskusid mehe põ- levad huuled põletades ka tüdrukut, uimastades teda silmapilkudeks, kus kõik mõistus ähvardas hüljata teda.

Loos'ea juba kaotanud kogu oma atusuvõime, või ta pole harjunud ila- gi kontrollima end... Tema käe all langeb sädlev õhtukleit Nelli jalge ette kokku, teisel liigutusel kärsise sargikene rinna kohalt. — — Va- namees viskub kui kaaren imema neitsi rinnast verd...

„Arthur!“ karjatab neiu sadisti metsikute hammaste all, püüdes end vabastada tema käte hoidest. Ent see — — tirib oma saagi ürgses ihas härralikule voodile...

Hiljem ütles Loos oma mõrsjale: „Sinutaolised naised lõpuks alluvad ikka mehele... Kunagi veendud, et see on ka niiviisi sinu juures... Eks ole, väike vastupanu stseen peab ju esinema... seda suu- rem on pärast nauding... „Aber süss var's du heute Nacht's...“ Loos ümises tuntud melodiat veel populaarsemast operetist. Ta võis se- da... kuna ta soonis tüksus mõnus rahulolu endaga ja — kogu maail- maga! Aga padjul lebab Nelli ja nuuksub. Peiu lauluümin val- jeneb, ületades temakese nuukseid. „Ära nuta mu lollike!“ hiritab isa Loos. Seal tõstis Nelli oma pisarates märja näo üles padjult ja küsis:

Millised on naised

Kui naine mehele midagi ju- tustab saladuse nimel ja teda palub vaikida, — ei ole ta iga- kord mitte sugugi rahul, kui mees nagu žentelman tõesti vai- kis.

Oo, milline optimist on vana- nev naine, abielludes noore me- hega!

Kui naine ütleb, et ta mehist huvitatud pole, tahab ta vaid öelda, et ta ühest isegi väga huvitatud on või oleks.

Tüsedale daamile meeldib eriti hästi, kui armastatud ka- valer ta nimetab oma väikeseks plikakeseks!

Naised jagunevad kahte liiki: ühed, keda peab suudlema, ja teised, keda suudelda ei tohi.

Ole ettevaatlik, noormees, kui daam sulle hakkab rääki-

ma, et abikaasa teda ei mõista. Selles abielus on juba midagi hukkumas ja daam tahaks sind meeleldi päästjaks.

Naised panevad rohkem tä- hele ühe targa mehe puudusi, kui ühe lolli teeneid.

Naine on noor või vana. Kes- east ta põgeneb.

Hoia end naisist, kel nii ar- mas, lapselik välimus. Süda- mes ei sarnane nad lapsile.

Mehed teavad alles siis, kui nad abiellunud, kui vähe nad teadsid naisist.

Metsrahvaste seas on naine koormakandja; Aasias on ta mööbel; Euroopas sagedasti rikutud laps.

Naine, kes esimesena end heidab mehe kaela, on peagi ta jalgade ali.

Hingede mask.

Sadie Maros.

6

Eelmises „Abielulehe“ numbris on Sadie Marose novellise murdmisel juhtunud ek- sitav viga, mida tuleks enne lugemist pa- randada. Algusest peale on 39 rida väike veste „Kui Tellinn naerab ja nutab“. Kuna novell hakkab alles 40. reaga: „Eit seistes ikka...“ jne.

On juba palju joodud, kui Nelli tuleb ühele tähtsale küsimusele, esi- tades selle teatud purjus inimese jonnakusega:

„Arthur, millal ükskord esitad sa mind oma — ei, minu — pojale?“

Tee seda veel täna, Arthur! Ma ei lähe enam kannatada! T-a-h-a-n veel täna saada esitatud Edgarile!“

Arthur vaatleb teda joobnu-uimasel pilgul hetke. Äkki tõuseb ja ütleb: „See sünnib veel täna, mu lemmik!“ — Vabanda mind silmapilguks, ma lähen helistan „Teatrikasiinosse“. Loos eemaldub lauast tuikaval sam- mul. Arevalt jälgib teda Nelli kuni ta väljub saalist.

„Viimaks ometi! Viimaks ometi jõuab see suur silmapilk! Oh kuidas ma tahan tutvuneda Edgar Loosiga — oma arvatava kasupojaga!“ mõl- gutab Nelli väsinud uimane aju.

Loos helistab. Saab ka kohe ühen- duse pojaga, kes viibib veel sõpru seltsis Teatri kasiinos.

„Edgar! Tule viibimata „Pigma- lion!“! On väga tähtis, et ilmuksid kohe!“

„Tea juba!“ hõikab Edgar vastu. „Aga jätta mind rahule, isa! Mina ei taha ialgi tutvuda temaga, saad aru?“

„Poiss, nii ei räägita oma isaga! Sa tänamatu —“

„Anna andeks, isa! Aga... lõpeta see inetu mäng! Mis juba saanud üle linna kõneaineks!“

„Minu asi, mis teen —! Ja sina oled siin 5 minuti jooksul, kuuled?“ „Ei! Ja veel kord: ei! Mina ei taha olla sinu alandavate seikluste tun- nistajaks!“ Edgar helistas ära. Loosi vallutas hirmus vihaaeg, ja ta viru- tas kõnetoru klambritele, nii et need vajusid ta käe all laiaiks. —

Nüüd ta piki minutite vältel püüab arendada omi pingul mõtteid ja se- gaseid tundeid, kus peab endale tun- nistama, et tema ühele poole on teab- kust ilmunud vanaeide kummitus... teisele — tõrges poeg... ja silmiti ta seisab Nelliga, kes... ootab teat- tud ärevas kannamatuses suurte asjade sündimist... Ka peab isa Loos end veenutama oivalises tõsi- asjas — ta jalgealune kõigub... Purjuspäi Loos hiritab ja raputades pead puristab: „Hi-hi-hi! Küll on kurat, seal tuleb üks vanamoor ja lööb pap-pa Loosi vankuma!“ — Susi sõõgu neid kõiki, pa-pa Loosil pole veel keegi ilmas midagi viltu vedan- nud! Ei saagi keegi seda nägema! Kurat — õilis vanamees krigistab hambaid, lööb jalaga ukse kõmades lahti ja tuigub telefonikapist välja. Inetu näib ta hetkel, kui läbib kitsa koridori: käed surutud sügavale pük- sitaskutesse, juuksed sasis, kitsad huuled kramplikult kokkusurutud, loitev viha pilusilmis.

Valvekelder teda nähes, astub ta teele ette saaliukse lähedal, öeldes viisakalt:

„Härra Loos, te ei taha ometi minna daamide ette... Peegel on siinsamas, palun —!“ Kelter osutas viisakalt liigutusel lähedase peeglile. Loos põrnitses teda hetke, ent ei lausunud sõnagi, vaid pöördus peegli ette ja korraldas end. Pöördes jälle kelterile, oli ta ilme jällegi tavaline, ning ta patsutas lõbusasti talle õlale:

„Tubli poiss, Mauriz! Sa sinder, oskad nuruda — jootraha! Na-ah, säh sulle —“ Loos surus kõliseva paberi naeratava kelteri pikku. Töö saatis härrat vahetute kummarduste saatel saaliuksest sisse.

Nelli juurde jõudnud ütles ta sel- lele kahetsusega häältes:

„Pagana pihta, ma ei leidnud teda teatri kasiinos; oli juba äraläinud koos sõpraga. No siis ma helistasin veel mitmele poole, aga ei-ei leidnud teda kuskilt. Mine tea vast sõitsid linnast välja, või kuhu pergli juurde

Maine Ameerikas.

Rikk koorekihi neuu äripäeva.

Mullu Ameerikat külastanud maailma kuuluis Prantsuse kirjanik Maurice Dekobra, Eesti lugejatelegi tuntud „Magamisvaguine Madonna“ ja „Griselda miljonite“ autor, jutustab Ameerika koorekihi naise keskmisest tüübist järgmist:

— See on ülikaunis väike tiiger, ilma küünteta, kes toidab ennast orchideedega, grammofoni plaatidega, õiste telefonikõnedega ja kõigele sellele lisandub igapäev koktail, golfipartii ja vastava kirjanduse lugemine enne abieli, abielu ja peale abieli.

Maurice Dekobra tutvus ühega neist küünteta tiigritest n. n. debütantide paraadil, nagu nimetatakse hooaja avamisballe, kus esmakordselt esinevad iseseisvalt seltskonda lastavad noored neid oma emadega ja olivritega, s. o. tulevaste meestega. Peale tantsu võitis see kaunis debütant kirjanikul kätte alt kinni öeldes:

— Joome whiskeyt, mul on hirmus janu!

— Ma ei joo joovastavaid jooke, vastas kirjanik.

Tütarlaps mõitis mind niisuguse pilguga, jutustab kirjanik, nagu vahest metsiku saare neuu vaatav inimesesõjale noorelemehele, kes keel-

dub temaga koos söömast inimlihast valmistatud kotlette. Ja enese õigus- tamiseks kogelenud Dekobra:

— Ma austan Teie maa seadust... — Teie olete imelik tüüp, naeris ameeriklanna. Meil on 40 miljoni ameeriklast, kes rikuvad keeluseadust. Ma just tahtsingi Teile anda restoraanide aadresse, kus võib juua igasuguse hädaohuta.

— Ma eelistaksin, kui kõneleksite enesest, palus kirjanik. Missugused on Teie ideaalid? Sest noor tütarlaps peaks olema nagu mesipuu, kus ideaalid kui mesilased sumisevad alatasa.

— Olen rikas. Ma ei vaja raha. Kuid ei abiellu ka eales — vaese mehega.

— Kui Teie teda armastate?

— Ei. Kui mees ei suuda küllalt „teha raha“, et ennast ja naist ümbritseda toredusega, siis ei saa ju armuda niisugusesse mehesse.

Preili debütant naeratas ja ütles: Vaadake seda paari. See mu sõbratar Kitty. Näete, kuis ta on vajunud tolle poisikese sülesse.

— Vist armastavad nad üksteist nii väga.

— Ei midagi niisugust. Kitty vaid viimast nädalat kohtleb seda poisi-

kest, kes talle enam ei meeldi. Ta abiellub tollega, kes istub seal. Kuid ta tantsib ja upub teise sülesse selleks, et äratada armastust oma tulevases mehes. Eks ole see nii õige?

— Jah, debütantidele pole see halb!

— Kitty tundis 15 aastasel juba armuelu saladusi. Ah, meie päevil enam ei debüteerita, vaid jätkatakse.

— Ütelge, preili, kui Teie kõik juba nii hästi teate, siis leidub Teie seas ka neid, kes juba on võinud maitsta hea- ja kurjatundmise puu viljagi.

Ilus ameeriklanna pakkus kirjanikule paberossi. Ta rohekad silmad naeratasid, kui ütles:

— Mu kallid, Euroopa naised peavad omi mehi peale pulmi. Meie siin oleme teistsugused: meie peame neid enne pulmi.

Edasi jutustab kirjanik, et New-Yorgis on kool koorekihi neidude elule ette valmistamiseks, mida tunatakse vampiiride kooli nime all, mille juhiks keegi professor. See kuulus ja rohkete õpilastega asutis provotseerib naisi, kes oskavad õgida meeste südameid, edvistada, kes tunnevad meeste nõrkusi ja himusid, ning triumfeerivad oma võidurikkal rünnakul teel, mis külvatud tühjendatud rahataskutega, äraheidetud armukestega ja noormeeste — enesetapjatega.

Ühest selle kooli loengust toob M. Dekobra järgmise näite:

— Põhitõeks, mida teie ei tohi unustada päeval ega öösel, on kindel usk mehe mõotmatu rumalusse mille vankumatu aluseks — enesega rahulolemine ja auahnus. Teie ütlete, et on ka tarku mehi. Kuid ka need mehed on kergelt salvatavad, tarvis ainult neid tabada aladel, mis väljaspool nende teadust ja tavaliisi toimingu. Võiduks on tarvis kaks tingimust: soomustada oma süda iga väiksemagi tungi vastu, ja teiseks õppida lugema iga meest, oma vaenlaseks, ka kõige meeldivamat ja seda, kes hinge sügavuses teile meeldib.

Niisugused on töed ja ideaalid millega astub jõukas Ameerika neuu ellu, et vaid jätkata oma loodevat, kergemeelset elu seltskonnas, sportidiplatsil ja pidada alalist võitlust mehega, kelles nähakse hädavaivalist vaenlast. Niisugune on Uue-Maailma tänapäeva koorekihi naine: Südame- tu, tööta, ideaalideta.

E.

OINAKE.

Ch. Sologubovi järele El. El.

1. — Küllap saame! — vastas Aniska. — Ema järele võtame.

Külas pühitseti prohvet Elia päeva. Kogu ümbruskond oli tulnud ja sõitnud kokku, pidutseti päeva kaks, kolm — käies majast majja.

Peremees Vlass valmistus selle vastu — klaaris õlut, ostis viina ja tappis oina.

Kui ta noa võttis ja oinast läks tapma, läksid lapsed, Aniska ja Senka päris ligi ja vahtlesid. Aniska sai viieaastaseks, Senka algas neljandat — kõik oli neile uus ja huvitav.

Oinas oli üleni valge ja juuksedki lastel olid valged. Lapsed seisid hoides üksteist kätest ja imetledes selgete silmadega. Oinas määgis, veri voolas, punane ja lai — ah, kui lõbus!

2.

Isa läks nurmele, ema askeldas majas, lapsed mängisid endamisi õues.

Ja Aniska kõneles Senkale:

— Senka, hei, Senka? Mängime oinast.

Naeris Senka, kõneleb — ise veel selgesti hääldada ei oskagi:

— Tehtud, ütleb, las mina olen oinake.

— Noh, hää, nõustub Aniska, ole sa oinake, aga mina teen sinul noaga kõri alt tsik-tsik.

— Aga veri, kas tuleb? küsib Senka, punane ja lai?

— Tuleb, kõneles Aniska.

Ja mõlemad naersid rõõmustades.

— Kust aga saame noa? — küsis Senka.

Ka oma korteris ei tohi katmatult olla.

Ühel palaval suvisel päeval leidis väike võluv Pariisi tantsitar Suzanne Favre, et ülelaigne on kanda harilikku riidetust, heitis selle kõrvale ja pani palavuse peletamiseks selga väga hõredad ja lahtised riided, mis ei katnud nii palju, nagu need vabaks jätsid.

Sellega ei suutnud leppida aga tantsitari naabrid, kes nõudsid, et Suzanne ennast korralikult riietuks. Kui neuu seda tähele ei pannud, kutsuti kohale politseinik. Enne kui see kohale jõudis, heitis tantsitar vihastades seljast need vähe-

sedki riided, liikudes naabrite ees sama katmatult kui Eva paradiis. Politseinik kohale tulles koostas protokoll, mille põhjal väike Suzanne Favre kohtulikule vastutusele võeti.

Asi oligi neil päevil kohtus arutusel. Tantsitar püüdis siin seletada, et kuidagi eksinud pole, — liikudes kodus samaselt kui õhtuti laval. Kohtunikud aga arvasid, et seda, mis lubatud laval, pole sünnis teha kodus ja karistasid väikest Suzanne 500-frangilise rahatrahviga või 15-päevalise vangistusega.

„Arthur... kas täna... lähme... raekotta?“

„Võib-olla täna — aga võib-olla, et homme ehk — ülehomm!“ vastas Loos elumeheliku hooletusega toonis, mis ei ütle ära ega tööta ka midagi. mille üle ehk hiljem aruandma peaks.

„Võib-olla... võib-olla...“ pomises Nelli, püüdes tungida mehe sõnade taha peituvasse tõesse ning äkki selgus talle nende kohutav tõsitus, ta karjatas:

„Võib-olla!“ luust ja üdist tungis see läbi, läbis kogu toreda korteri, Nelli langes uimasena kokku.

„Sa ära kisenda! Äratad ju kogu maja! Nüüd käi koju, enne kui jõutakse näha sind siin! Kindlasti sa oma karjumisega äratad naaberkorterite inimesi!“ hüüdis vihane Loos ja tiris poolminestanud neuu voodist välja, asetades põrandale seisima. Nelli laseb teha endaga, mida see heaks arvab. Tuimana poeb ta Loosist talle ulatunud, põrandalt võetud kleiti, kisub kingi jalga haige abitusega, mis omakorda ärritab Loosi vihasele sõimule...

„Tee rutem! Inetu on, kui leitakse sind siit! Kellele sa siis veel omi silmi tõsta julged! — Sa kui ei oskakski end ise riietada?! Noh siis meil, kui abiellume, tuleb palgata rügement tüdrukuid ja toamamsleid: seda ju võib m-i-n-u rahakoti juures! Ah-ha-ha!“ Aga need etteheited ei avaldanud Nellile vähematki elustavat mõju, ehkki ta mälu võtab vastu kõik haavavalt pillatud sõnad.

Viimaks oli Nelli palitus ja ka Loos ise üleriides:

„Kas pean tulema sinuga kaasa kuni koduni, või ehk sõidad üksi?“

Nelli seisis viivu mõttes. Siis vastuseks — pöördus ootamatu kindlusega ukse poole. Läbibast toad, astub esikusse, on väljumas korterist. Loos järgis talle, haaras ta käest, kui see oli laskumas ukse käerauale. Jälle on ta suunurkes gentelmanlik kahetsus ja andekspalumine:

„Nelli, Nellikene, sa saad ju aru!... Poleks ilus, kui sa siia jääd kaue- maks ja juhtub tulema Edgar... saad isegi aru!... noormees... ta saaks sinust esimese mulje, mis temas tekitab teatud eelarvamise... mis omakorda ei kõneleks sinu kasuks... Sa kaotaksid tema silmis suure osa oma kasuemaalikust autoriteetisest... sellepärast — Head õõ, mu laps! Ja ära pahanda! Andesta!“

Edasi Nelli ei tahtnud kuulda Loo-

si lobisemist, vaid rebis end lahti tema käest, astus koridori. Parajasti avati ka kõrvalkorteri uks, ja pikk koridor täitus heredast valgusest. Nelli kiire pilk veendus, et teda seirati ukse pilu vahelt ja kuulis kuidas peigmehest Loos tõmbus kiiresti tagasi oma korteri ukse taha!

Püstipäi läbis Nelli valgustatud koridori, avas välisukse, väljus tänavale.

Kui argpüks peigmees paar minutit hiljem maja välisuksele jõudis, siis ta silm enam ei näinud Nellit.

Tänaval oli pime ja tühi inimhingist, lähedal ei paistnud silma ainustki sõidukit.

Omalt jalgel vedas Nelli end läbi uuelinna avarast tänavast, kuni Torni tänavale ja oma katusekamb- risse.

Vaevalt oli ta jõudnud avada toa ukse, kui seisis ka vananimene vahukse lävel; hõre ja hõbedane juuks sasis, särgis — nii kuidas ta oli ukseelukru kriuksumise peale karanud oma asemelt ja sööstnud Nelli tuppa — hirmsast eelaimdusest aetuna... Vanaeit seisis hetke kui kivistatuna lävel, vaid ta augus silmaterad moon- dusid hirmuäratavalt suureks; viimaks ta suutis häälitseada värisevail huulil:

„Nelli... sa jäid... väga... kauaks!“

Nelli ei ehmunud kohates teda, ent tuimus hahitus tema häälitsemisele. Ta vastas eidele südantlõhestava kar- jega ja langes nuuksudes uksekõrvale maha.

„Nelli, Nelli... laps!“ Eidekese kort- sus palgeid mööda nirisevad pisara- te ojad, ta tudiseval jalgel liigub üle toa, laskub valjusti nuuksudes Nelli peale, kattes teda oma kehaga.

„Oh, Jumalad, ma ju palvetasin ko- gu see ööl. Miks ei kaitsnud te teda? Miks ei heitnud Te armu?“ — Kahe õnnetu inimese valunuksed täida- vad katusekambriksese...

(Järgneb.)

Nagu kõikide mängudega, nii on ka elumänguga lugu: kes teda oskab, see võidab, kes ei oska, see kaotab.

Õpi headust kurjadelt ja tarkust narridelt.

Andke andeks, et ka teile andeks antaks. Kõige jumalikum võit on andeksandmine.

Küli õnnetu on see inimene, kes seda järele jätab, mis ta võib ja seda ette võtab, mis ta ei mõista; ei ole ime siis, kui ta langeb.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Vastus küsimusele „Miks on meil niipalju lahutusi?“.

(„Abieluleht“ Nr. 36.)

Kui inimesed oleksid otsekohesed ja õiglased — näitaksid oma mina välja, mis ja kes ta on, siis poleks ka lahutusi. Aga see tuleb alles pärast abielu välja. Kõik need pahad küljed, mis enne varju olnud, saavad hiljem avalikuks. Ja siis, oh häda, abielu pole hea! Aga on vaja varjata, et kätte saada enda ihaldatud, küsimata, milline elu on selle järel. Ärge varjake, siis on ka elu hea. Tean üht neidu, kes ütles: „Mina ei ole teinud, kui olen, Kes tahab see abielluga ja kes ei taha — kardab, ärgu tehku seda.“ Ta abiellus. Ja tõesti oli nende elu hea. sest temal ei olnud midagi varjul.

Inimhing.

Vastus „Poisile Kitsekülalt“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Ah, kuidas jääb elukutseliste ja amatööridega? Kumb parem? See on siis selge, kuidas jääb, kui võtame hääletusele. Meid on kokku kolm: Teie, mina ja kits. Iga kolme häälega teeme kindlaks, kes parem. Kahjuks pole aga Teie küsimust nii asetanud, kuidas see sportlasest vaatekohast õigem oleks. Küsida võiks: kumb on tugevam ja tehnikarikkam maadleja, kas see või teine, sest ühesuguste Kreeka-Rooma maadluste reeglite järele (mõned väikesed punktid amatööride juures välja arvatud) maadlevad mõlemad, nii elukutselised kui amatöörid. Kui Teie aga soovite teada, kumb on parem välisuselt, siis olge lahke: mõned kohuvad välja arvatud, pea kõik elukutselised. Vähemalt need amatöörid, mis Eestis, on välisuselt, kehalt ja muskulatuurilt nii nigelad, et neist mõnd mitesportlast isegi paremaks võib pidada.

Seda pruugib Teie tõendada vaid daamide huvi elukutseliste vastu. Kui tuli Vink lavale, ei lugenud ükski daam tarvilikuks temale lilli annetada, kuigi „Päevaleht“ nägi, et mehe keha on kerge, kuid siiski „muskulatuurne“. Amatöör ja „ilmameister“ Väli on harilik tüüp, välimuselt võib teda riietatult vaevalt keegi maadlejaks pidada. Niisama „väljakutsuja“ Vink, kes tõendama läks, et ta parem polnud, sest ühetunnilise katsumise järele ta Neeser-

Neeströmi maha ei pannud, kuigi seda viimane isegi käskis teha, olles parteris. Arbiiter Matvejev teatas seekord avalikult publikumile, et Vink ühtegi maadlusvõtet ei teinud „maadeldes“ Neeser-Neeströmi-ga. Maadluseime Huhtanen lasi aga öelda, et „näidaku enne Vink, keda ta on maha pannud, siis maadlen mina temaga, selle peale, kui Vink Huhtase välja kutsus. Arusaadav, et kits, kes meie juttu nüüd pealt kuulas, plaginal naerma pistis, sest igasugune hääletus meie kolme vahel selle küsimuse otsustamiseks, oleks päris üleliigne. See on kitslegi selge. Paremateks, nii arenenud keha, muskulatuuri kui ka maadlusvõtete tundmise ja nende tarvituse oskuse suhtes seks, et vastast, nagu maadlus nõuab, õlgadele panna, tuleb pidada elukutselisi, vähemalt seni, kui Vink mõnd elukutselist maha pole pannud. Kõik välismaa amatööride nimed ei ütle midagi, niisamuti nagu ei ütle meie amatööride maadlused, mis seltsis ja „klubis“ peetakse käputäie inimestele. Pakuks nad huvi, siis paeluks see publikumi, kelle rohkearvuline osavõtt tõendaks, et nende maadlustel midagi paremat näha on, kui elukutseliste maadlustel.

„Kandidaat“.

Vastus küsimusele: „Mõelge, vastake!“

(„Abieluleht“ Nr. 39.)

Kõik maailma suurimad targad, usuõpetajad ja filosoofid, kui nendelt küsiti: „Kust tuleb inimene ja kuhu ta läheb?“ vastasid ikka: „Inimese olemise põhjus ja inimese lõpu siht on Jumal.“ Nad seletasid, et inimene olemise järele on üks sädde sellest suurest tuleleegist, mis kannab Jumala nimi. „Jumal on Vaim ja Jumalat peame kummardama vaimus ja toes,“ ütles meile piibel. Sala ühingute liikmetele öeldi nende vastuvõtmise juures piibli salasõnad: „Kas siis teie ei tea, et olete maailma Looja, püha universaali Vaimu tempel ja et Jumala Vaim elab oma äravallituses.“ Igavene Looja Vaim manifesteerib ennast, ehk teeb ennast avalikuks inimese näol. „Inimesed ei taha Püha Vaimust ja tema käskudest midagi teada, sest nad on lihtsalt — liha,“ loeme piiblis, ning piiblis leiame ka

need sõnad: „Ärge visake oma pärlid paksunahaliste ette, kes on ainult liha ja kes sel põhjusel Teist aru ei saa, sest et nad oma arusaamatuse võivad Teile kahju sünnitada ehk Teid koguni hävitada.“ „Ütle mulle, kelle Vaimu laps Sa oled, siis tean mina ka Sind kohelda,“ ütles vanasõna. Piiblis leiate vastust kõikidele Teie küsimustele, sellega lõpetan oma kostmist Teile.

Nomen nescia.

Vastus „Maret Kalkile“, kes vastas Paulile.

(„Abieluleht“ Nr. 38.)

Lubage mul öelda nii mõndagi endast eksiavamuste vältimiseks, kuigi ei taha olla subjektiivne, vaid objektiivne!

Peale korduvaid pettumusi õilsa naishinge otsimisel, mõtlesin muuta endagi vaateid, kuigi olen kindla, paendumatu iseloomuga, mis ei luba kergesti oma veendumusist, vaateist loobuda. Kuid üks peab siiski lõpuks olema järeleandlik, täitma enamuse tahtmist: ei tule mägi Muhamedi juurde, läheb Muhamed mäe juurde! Kuid mu kivinenud vaadete paigalt sikutamine ebaõnnestus eeskujulikult: tundsin end vaenlaseks oma töölikule „minale“. Nähes, et siiski on olemas veel tõsisemad naisi nagu Teiegi, Maret Kalk, ütlesin nüüd „kurvale noormehele“ nii:

Elu on näidend (muuseas: mille viimane vaatus on — surm), kus näitlejaks on ka inimesed, kellest igauks kuigi mitte omal täiesti vabalt tahtel, meelevaldselt, vaid pärivuse, miljöö jm. mõjutusel, on valinud oma lemmikosa. Nagu ikka kergemat püütakse, nii siingi enamuse on valinud kerge osa — elu — nautimise, vähemus aga — tõsise eluvaatelse osa. Pääle selle veel vahetpidajalt, „kahepaikselt“ — boheemlased. Milline tüüp vanajumalale meele järgi, seda küll ei tea, kuigi ta öelnud: „Olge sugulikuks ja teid saagu palju, nagu liiva mere ääres jne.“ Kuid mõistusega vaadeldes peab ütleva, et elu arendajate seas inimkonnale kasulik on, ainult teine tüüp ning ka vahepealsed — boheemlased: kirjanikud, kunstnikud j. t., kuna puhtkerget elavad nii öelda tõsisemate kulul! Oige?

Kuigi öeldakse, et paremini sobivad vastandid, jäägu siiski ühishuviliselt teineteisele: kerged — kergele, tõsised — tõsisele, nagu ütlete Teiegi, Maret Kalk!

Isiklikult olen olnud alati nüüdisaegse otse elukardetavalt lohkava lõbukaalu — „kehakultuuri“ veen-

dunud vastane. Nii jäägu julgesti ka „Kurb noormees“ karskeks, mittesuitsetajaks, mittetantsijaks, mitteflirtijaks jne., sest nood „ametid“ kõlbavad nagu rohkem kergepäistele — lõbukaalu harrastajale. Olgu vaid täitsa mees, igapidi mehelik, tõsise eluvaatega. Ainult argusest naiste suhtes (n. n. alaväärtuse tundest) peaks ta küll vabanema!

On ikka tore tunne olla niigi omapärasem, sõbrustagu ainult õilsate, hingeliste neidudega! Kuid parem hoiduda hoopis naisist. Kui aga ei suudeta, noh, siis pole parata!

Nii ühinen „Mehe“, „Süütu õie“ arvamusetega („Abieluleht“ Nr. 35) ning Teiegi omaga, mis on üks mõistlik, tark ning täpne jutt. Au Teile Maret Kalk! Au „Mehele“ ja „Süütule õiele“!

Paul.

Vastus „Kodukoldele“.

(„Abieluleht“ Nr. 38.)

Einoh, loota võib alati vabalt! Ka ausad ja vaesed leiavad eluseltsilise. Ainult nõrga iseloomuga mehed on ostetavad!

Paul.

Vastus „Janetile“.

(„Abieluleht“ Nr. 38.)

Jääge endiselt tagasihoidlikuks, sest selliseid neide on vähe. Teadke, et ainult Teie-sarnastega abiellutakse. Teadke, et kõik nood elunautijad on pikaldased, venivillemlikud endatappjad, endapõletajad, kellest varem või hiljem jääb vaid kustunud „süsi“, või „tuhk“ järele. Mis on veel naine pärast aastaseidki elunautimisi?! Narts! Võib-olla olete elunautijatega sõbrustamisega nii mõnegi tõsise mehe eemale peletanud. Et on võimalik inimese üle otsustada kõrvalt vaadateski õige ruttu ning täpselt, siis katsuge noist parasiitidest rutem vabaneda, t.a.d. asee sobivale sõbrale, keda siis ka peate oskama kinni hoida! Otsige energiliselt! Omavahel öeldud: minagi olen samas ummikus!

Paul.

Vastus „Sõstrasilmale Pealinast“.

(„Abieluleht“ nr. 38.)

Naised harilikult on rahuldatud, kui omavad ühe, kes teda tõsiselt armastab. Hiljem, normaalsel juhul, tekib nim. „protsessist“ — abielu. Heal juhul, kui see abielu on õnnelik, ja õnne pandiks omab ka lapse või paar — siis on naine täiesti rahuldatud ja ei tunne mingisugust „tühjust“ ega „kurbust“ hinges. Võib-olla puudub Teil kallim?! Kui viga ei peitu eelpoolnimetatud asjaoludes, siis tuleb teda igatahes otsida Teis endas, Teie minas (hinges). Oigem tunneb iga inimese hing alata küll rõõmu, küll kurbust ja mitemesuguseid seletamata tundeid, kuid tema (hing) on nii nõrk, et ei suuda seda kõike ülekanada meie vastavatele füüsilistele orgaanidele. Meie füüsilised organid, näit. peaju, on nii kõva, tihe, et ta ei suuda reageerida võnked, mis meie sisemine minna (hing) tekitab.

Seda kõike aitab teil lahkesti selgitada okultne teadus. Nimetatud teaduse õppimisega pole Teil kaotada maistest lõbudest midagi. Teie tunnete ainult rõõmu elust ja seda puhtal kujul. Et nimetatud teadus just tuulest võetud ei ole, seda peaks tõendama üks järgmised veendunud okkultistid: Buddha, Pythagores, Plato, hiljem: Goethe, Lessing, Fichte j. t.

Moraal.

Vastus „Olly'le“.

(„Abieluleht“ nr. 38.)

Teie lugupidamist võidavad nähtavasti ainult tähtsad isikud. Et aga saatus nii karm, ei lase kõiki juhtivateks ka tähtsateks isikuteks saada, seepärast too õnnetu peabki valetama. Valetama aga seepärast, et Teie lugupidamist võita, sest väga võimalik — ta armastab Teid. Lõpuks ega too nii suur valetaja polegi, suurt valetajat meie ei saagi tundma, sest ta valed on nii meisterlikud. Muide, ega süütu vale pole patt. Ja ega seda „tõde“ siin ilmas niipalju olegi kui ühes heas vales — igal pool on tõtt.

Moraal.

Vastus „Daisy'le“.

(„Abieluleht“ nr. 38.)

Vabandust! Kuid mulle näib nii, et olete inimene, kuid lasete paista end inglina, geenusena. Mehed abielluvad küll õilsahingeliste, praktikute neidudega. Aga nii kurb kui see ka ei ole, on elu teinud meid, mehi, umbusklikkudeks naiste suhtes. Kui sageli osutuvad näiliselt nii geniaalsed naised abielu kõlbmatuks. Ei aita ükski, et omatakse võluva välimuse ja õilsa hinge. Näidisaja abielunaine peab omama ka oskuse oma „majapidamist“ väikeste sissetulekutega võimalikult mugavaks luua. Vähe on meil Eestis neid perekondi, kellel aineiline külg lubab omale sarnast luksust. Naine on see, kes vastutab perekonnaelu sisemise külje ja distsipliini eest. Ta peab suutma kodu ka väikese sissetulekuga muuta tõeliselt mugavaks puhkepaigaks, nii et mehel kui

Sügisöö.

Pimedus nüüd ümberringi, midagi ei näe.

Tuules nutab kadund hinge orus, üle mäe.

Kustub hääli, kostub nuttu hoigab sügisöö. Tulekuma kadus uttu, kadus tähevöö.

Looda siiski, et torm raageb, pääseb võidule pimedusest särav päike sinu elule.

Chypre.

abielu ainelise külje eest hoolitseja ei teki tarvidust muude mugavuste ega lõbude järgi. Sellejuures ei tohi moodne naine ka ennast unustusse jätta, alati peab ta, ehkki odavalt, ikkagi maitsekalt ajakohaselt riietada oskama. Kui omate kõik loetletud omadused, olete vähem „geeniaalne“, lisaks veel lõbusahingeline, huumoriküllane, siis usun Teie vallaline põlv ei kesta kaua.

Moraal.

Vastus „Lainele“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Noh, — Vetevoog — olge ikka lahkem ja ütlege ometi, kes see naine on, kellele Teie minu tähelepanu juhite. Ja miks peaksin ma poissmehena siis ühele tähelepanelik olema? Vaid naisemees on seda. Armunud pole ma ka peale ühe, kellessegi, kes aga viimasel ajal mingit salapärasat kadumist silmapiirilt eelistab. Kui ma „A.-lehe“ veergude otsin, kellele paar tulist sõna uisapäisa siit-sealt kahmides öelda, siis teen ma seda avameelselt, tahes vähemalt olla üks Valentino sarnane romantik ja võlur nii hästi kui see mul õnnestub.

Paratamatult tekib siin armukadestajaid õiendajate näol, kes sugereerida sooviksid, mis kohane ja mis mitte, kuid nende tagasilöömine pakub mulle vaid lõbu, niisama nagu Valentinoole omal ajal lõbu pakkus ilusate naiste sumin oma ümbruses. Valentino jagas end paari naisega, arusaadav, et kumbki ei leppinud sellega, kuid ometi võtsid nad seda kui paratamatust.

Imelik, et ka Teie ikka sellest sinisilmast kõike kuulda sooviksite. Olgu siis: sinisilm mõtles abielust peale armastusavaldust. Kõige parema tahtmise juures ei olnud mul võimalik seda ette võtta. Leidus teine, kes ta „võttis“. Minu vastu oli aga ta ka siis veel armuline, kui ta juba pruut oli. Soovisin talle ka sel puhul õnne. Nii teevad suuremeelsed armastajad, ei hüppa aga kuuli otsa ega puu oksa, nagu mõni, kes arvab elus midagi „äpardanud“ olevat. Ükskord olen ma armastust avaldanud, sellest esialgu jatkub. Armastada võib ka ilma, et seda pruugib suisa suul tule ja rauaga avaldada.

„Kandidaat“.

Vastus „Mistikule“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Olen külastanud palju hiromante ja kaarditarku, kuid mul on jäänud siiski mulje, et nende ennustused ei lähe täide.

Usun, et horoskoobi abil võib ennustada inimese tulevikku, kuid siis peab horoskoobi valmistaja olema täiesti vilunud selles ja vastava haridusega, et matemaatilise hõrskoobi arvestada. Kaarditargad horoskoobitegijad, kes vaevalt tunnevad ühtkord üht, ei suuda küll iialgi tungida saladusse, mis varjatud inimese eest.

Usun ka veel, et on maagilisi selgetnäijaid. Meil, Eestis, võiks sellisena nimetada proua Kalameest, kes meediumiks hüpnootisõõr Johansonis juures. See inimene ennustas minule isiklikult peensusteni elusündmusi nii õieti, et imestasini ta võimete üle.

Lolo.

Vastus „Janetile“.

(„Abieluleht“ Nr. 38.)

Loodan, et olete noor, seep. pole Te ka tänini jõudnud tutvuda endasugusega. Te tutvusring koosneb, te enda sõnadega — elunautijatest. Püüdke tegutseda ka väljaspool seda ringi. On ju sarnane elamisviis lapsest saadik inimese kujunenud ning see nõuab kenakese tahet, loobuda sellest.

Teie aga langeda ei tohi, ei või, elu-mõtte nimel ei! See oleks kuritegu enda mina vastu ja selleks end veel pealegi sundida — oi, oi!

Vaim, kes üles, edasi ei püüa — langeb. Ja kas olete püüdnud ka mõelda milleks inimene elab? Püüdke selgusele jõuda, siis mõtlete „siiti“.

„Mmh!“

sa võtab. Kuid viimasel minutil ei suutnud ta ilma lasteta ära sõita. Ja see teeb tema südamele au.

Järgnes pühapäev. Aeg venis pikka. Ilma tütarlasteta oli igav. Enne lõunat kutsuti õngetegija, keda kästi hõbedased inglikujud toast võtta ja Maki vooditulpade otsa panna. Kõik pidi omama jälle endise väljanägemise, nagu see oli enne paruniproua kojusõitu isa majja. Makk ise valvas ja juhatas, kuidas kõik tuli korraldada. Aga lõppude-lõpuks kutsuti veel „auväärt toatüdruk“ Margarete kõike seda uut ümberkorraldamist vaatama ja heakskiitma.

Õhtul jätsin Makiga ja kõige tema majarahvaga jumalaga. Siis läksin Hartvigseni poole. Kavatsesin võimalikult ruttu lahkuda: olin juba mõndagi Nikolai ja Roosa lahkumisest õppinud. „Aga viimane sõna? Noh, milline see küll võiks olla?“ — küsis Hartvigsen tigea pilkega. Sellega vabastas ta oma hinge — vähemalt igale neljale tuulele!..

Hartvigsen tänas veel kord mind tehtud piltide eest, millega nüüd kõik oma elumaja seinad kaunistas. Lõpuks küsis, kuhu tuleks asetada talvepilt, kui sel kord raam valmis saab.

Roosa oli väga lahke ja aimas: tõi viina ja küpsiseid. Meie kõik kõnelesime paruniprouast, kes ära sõitis — ilma jumalaga jätmata, siis Sir Travelianist ja tema lapsest, kaladest ja Makist, siis Munken Vendist, kelle juurde mina kavatsesin minna. Ja mistarvis oleksin ma pidanud veel seal istuma? Võib-olla oli Roosa oma meest palunud mitte toast lahkuda, kui neid jumalaga jätmata tulen! Nähtavasti aga oli ta nõu andnud mind kõnega lõbustada, sest Hartvigsen püüdis võimalikult palju rääkida. Lõpuks tähendas ta üles tõustes:

— Aga teie peaksite enne ka veel kord printsi vaatama, kui siit lahkute!

Roosa tõusis ka üles ja lausus:

— Ei, parem on, kui ma ta ise siia toon.

— Noh, vaadake nüüd: mind ei usaldata mitte põrmugi! — naeratas Hartvigsen heatahtliselt.

Siis tuli Roosa oma printsiga, ja meie kõnelesime natuke aega veel temaga. Selle järele tänasin lahkuse eest ja jätsin jumalaga. Roosa tõusis lapsega püsti ja sirutas mulle jumalagajätkuks käe. Ta tänas mind samuti kõige eest, mis ma neile teinud. Kui uksele jõudsin, istus ta juba, laps süles. Hartvigsen saatis mind välja ja ütles veel viimased sõnad lahkumiseks.

Viimased sõnad!

Koju jõudes tänasin ma Issandat Jumalat, kes oli mind ükski aidanud sellest olukorrast ilusasti välja tulla. Sel öösel ei saanud ma kuidagi magada. Armastus on vali! Lugesin tunde, kuid need ei möödunud kuidagi. Kord istusin toolile, kord viskasin voodisse, igav oli oodata, seni kui viimaks valgenes. Vaevast oli kell kolm löönud, kui viskasin reisikoti selga ja tõmbasin püssi õlale, et metsa kaudu põhjapoole minna.

Lõpp.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Vivole“, kes vastas Paulile.

(„Abieluleht“ Nr. 38.)

Ma küll ei mõista, millele tahate vaielda vastu, millist mu väidet valeks tunnustada, ümber lükata? Pealegi Te küll ei kõigutagi oma puhtisiklike — subjektiivsete tõendamistega minu kauaaegse objektiivse vaatluse tulemusi! — Nimelt öelsin ju, et mõni tõsine suudlus — vastane süütu õis võib ju kuidagi olla... Oma kirjutises Teie tahate end seliseks tunnustada, nagu näha (kas ikka tõesti?), kuid Te ei vaidle ju mulle siis vastu, vaid tõendate, kinnitate minu tõekspidamust! Kuid samas ütlete, et Teilegi meeldib suudlemine, ainult Te ise ei suudle igat, vaid ainult mõnd hingelise mat (mitte vahetada hingelise mat! sõpra. Eks minagi öelnud sama, vaid selle vahet, et öelsin, et poisidki ei suudle igat, vaid ainult eriti armast, kütkestavat (kusjuures meeldivus on ja jääbki relatiivseks mõisteks — maitseaineks!)?

Tookord jäi aga ütlemata, et Teie sarnane elav näide, kuidas tõsine, korralik tüdruk kunagi ei käitu, ka tõsisele, hingelisele (mitte vahetada hingelise mat!) poisile meeldib? Nagu nüüd isegi tõendate, et ei meeldi, sest vaatamata sellele et olete elurõõmus, lõbus plika, kes millegi eest tagasi ei pörka, ja et mõõda poiste kortereid kolate, ning et Teid peaaegu igal õhtul koju saadetakse, omades külluses ka „poistutvusi“ jne., olete kohanud vaid — hingelise matid sõpru! Nagu sellest näha, üks päris hingeline, tõsine täitsamees hoidub Teist ning teiesarnaseist kui katkust. Sellest kõigest järgneb nüüd, et olete täiesti eksiarmusel, kui peate endki suudlusvastaseks, kättesaamatuks süütaks öieks, kuigi peate suudlust pühaduseks, hingeväljenduseks! Milline on siis too preili, kes selliseid „süütuid“ toiminguid ei harrasta?!

Paul.

Vastus „Nomen nescia“le

(„Abieluleht“ nr. 33.)

Kui peate armastust igaveseks, siis pole Teie küll vist kunagi armastanud, või alles hiljuti esmakordselt armunud, arvates, nagu sellal sageli juhtub, et see esimene armastus on alles igavene. Las' mõõda aga ainult aeg — küllap näete siis juba ise!

Vaid muistsed jutud räägivad, et

armastus teeb imet, aga seda, et neid jutte tuleb samaselt võtta, kui lugusid muruneidest ja haldjatest, peaks igaüks ise teadma. Meie päevil enam imesid ei juhtu ja seda, kui kaks inimest abielluvad 60 kr. kuupalgaga, ei tule pidada imeks, vaid rumaluseks, mida hiljem ikkagi pisarsilmil pörgupõhja kirutakse. Et 60 kr. abielurahvas hästi võib elada, nagu ütlete Teie — noh, seda, kallid härra, ei usu vist Teie isegi.

Teile ja kõigile teistele, kes minule vastates kriipsutasid alla armastuse tähtsust abiellumisel, tahaksin öelda, et armastuse ta abielus saab läbi väga hästi. Armastus kustub ikkagi varem või hiljem abielus, mis öeldakse olevat armastuse haud. Kui peaksin armuma, ei pruugi see olla sugugi minu mees, keda armastan. Armastatakse ju tänapäeval nii sageli abielusolevaid naisi, ja ka need armastavad, nii nagu seda teevad ka mehed naiste seljataga. Ja mina, — ma ei kahtle, et selline armastus on palju ilusam kui see, kus alati üksteise päralt ollakse.

Millv.

Vastus „Müstikule“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Kas just täpselt pilku heita saab, või ennustada on kahtlane. Ent osakekene aga siiski. Ennustajaid küll külastanud pole, kuid selle eest näen ma kõik unes ette, mis tulemas on. Ja et mul ka eriline anne on neid mõista, siis tean alati, mida eeldab unesnähtud ennustus. Muidugi, mitte iga unelus pole tähtis, küll aga mõni. Olen näinud unes mitte üksi enda, vaid ka mu sugulaste ja tuttavate saatust, millest ka siis neid alati informeerin.

Usun unenägusid, sest mind pole nad petnud, vaid ennustanud täpselt kas kadu või edu.

Helmp.

Vastus „Nomen nescia“le.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Bravo, mu sõber! Räägite just minu arvamisest. Pole ilus ega aus, nõuda neiu „prooviabielu“, et teda pärast siis hüljata. Ega's neiu pole proovilapp, ja kes abielluks siis veel meeldi teise pruugitud tüdrukuga? Olen küll vaene, kuid olen siiski alati hoidnud enda süütuse, mis ka mu ainus kaasavara. Ja kui õnnelik oleksin, kui leiaksin mehe, kes hindab naist süütusest, sest olen hoidnud end ainult oma seadusliku abikaasale (kuigi võrgutajaid on olnud), kui

teda aga üldse minule saatusest määratud on.

Kordan alati: neiu, ärge alistuge, ärge anduge, pidage enam lugu endist, et teid ei hüljatakse ja et Teie hüljajad ei hirvitaks Teie nõrkuste üle! Neiu, olge tugevad!

Ja mehed, Teie olge ausamad! Helmp.

Vastus „Mmh“le“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Minu arvates siin maamunal inimese elul peamõte on võita raskusi ja takistusi, avastada seni veel mõistusega mittetajutavaid uusi küsimusi ja leiduseid. Inimese elu on vaid üks periood täienemisele. Surm on ainult üleminek järgmisesse astmesse. Missugune on olukord sealpool hauda, seda ei suuda inimese mõistus seletada. Oletusi võib ju teha, kuid kas nad õiged on, seda ei saa keegi kontrollida, sest tagasi pole sealpoolt hauda veel kedagi tulnud. Usun siiski, et elu ei lõpe surmaga, sest muidu näiks inimese lühike eluiga ja rassimine täiesti mõttetu olevat.

Hellie — Tallinnast.

Vastus neile kes vastasid „Muredemaa rändurile“.

Te kõik tiivustate lootust ja armastust invaliidile. Ent tegelikult, kas keegi see armastaja olla küll tahaks? Toon näite endast. Olen väike, kuumahingeline tüdruk, p. s. vee hea, armastusküllane ja aus, kuid et olen vigane, seepärast ei taha mind keegi naida. Kuis tahaksin küll teha kõik, mis võin, et teha mugavaks ja õndsaks ühist kodu. Ent keegi ei kosi mind. Ja nii jääb igavesti teostumata mu ainus hinge valdanud soov. Olen olnud küll meeletult õnnetu ja tundnud end kui hüljatuna — sellepärast et olen vigane. Kuid kannatused on teinud mind tugevaks ja tahan olla suurem kui mu saatust ja suurem kõigist ohtudest.

Ilusad on küll lootustandvad sõnad, kuid tegelikult ei taha keegi see teostaja olla. Kas pole see nii? Öö-Vilge.

Vastus „Janet“le“.

(„Abieluleht“ nr. 38.)

Praegune aeg on isegi küllalt raske — selle tõttu nauditakse, püütakse hetkekski õnnelik olla, unustada see räbal ilma elu, et vähemalt endaga rahulgi olla. Sundida ennast millekski, mis iseloomuga ei sobi — pole mugav, mõnele isegi piinav. Igaüks talitab oma iseloomu kohaselt, nii kuis ta endal hea tun-

Öö.

Ma unetult ootan öö mööduvat käiku:

See venib kui aastate ränd.

Mu hinges on piinade rahunud mäng

ja süda see veretult tõmbunud kokku.

Kell seinal kui hoigaks, ta lõõges kui kajastuks valu;

Aeg mõttikult sammub, tal ees käia igavik.

Ma inimlaps vaevlen, mul ainus öögi nii pikk —

Mu meeled on surnud, nad mõelda ei taju. . .

On ädretu hirm, nii leebe, nii võigas,

mis venileb närves kui limuk.

Mu südant tükslevat kisuks kui timuk —

Piiskhaaval mu verest taas räärub ta rõivas. . .

Ja taandubki tontlikult tiivutu öö,

Mis sellest? — Ka päev mulle vaevaks.

Hull igatsus sealgi mu mõtete laevaks;

Suur elu on mulle kui võõras miljö!

T. M-R. Narvast.

neb olevat, kuigi see vahest temale kahju toob. Toimige Teiegi nii, kuis sobiv, kui Teil raske end muuta, või maskeerida.

Frederic Rex.

Vastus „Veenusele“.

(„Abieluleht“ nr. 37.)

Suuremalt osalt just neil puudub julgus tegutsemiseks, kes kanged hoopelma. Pange oma „veto“ maksma, andke selle mehele hundipass, olge ise julge, kindel, järelandmatu, häbematu — siis ehk aitab.

Frederic Rex.

Vastus „Öö-vilgele“, kes vastas „Daisyle“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Kõik mehed pole siiski loodud „sõjamehed“, nagu ütlete, kellele meeldib seljatagustel seisukohtadel kerge operetitamine. On ka „rahuaegseid“ mehi, kes mõtlevad tõsisemalt ja mitte ei näe naistes keerlevat vurri, ega hetkelist mängueset, kuna mäguasjad püüvad ikka ainult tujude piirides.

Näeksin ikka mehes sisukamat ja väärtuslikumat kunstiharrastajat kui ainult kergelt ja tühist opereti vaatlejat. Sarnane mees, kes elu ei võta nii kergelt kui lilli, tahab näha kaasrändajas seltsilist, kes ei väsi kunagi, ega väsi sammumast siis ka tema ise kunagi. Sellejuures ei pruugi ma olla sugugi sfinks ega raske mõista; ei pruugi olla talle ka hirmuvalitsejaks, kes valitseb ta üle oma armastustürranniga, vaid ikka

võrdse, üksteist mõistes, teineteise käest kinni hoides üle tõkete ja kuristikude ikka edasi — seltsimees-tena ja truude sõpradena.

Sellise mehega tahaksin kord abielluda. Samuti vist Daysigi.

„Lõppematu sümfonia“.

Vastus „Nomen nescia“le.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Huvitav oleks teada, miks see minul kohane pole, kuna sama lehe veergudel sedasama „õrnust“ keegi neiu värvikamalt tarvitas, lisades juurde „kullakene“. Selle peale ei mõtle Teie kõssatagi. Kas ei ütle Teie õpetus midagi muud, kui lihtsat targutamist eluavalduste vormide üle, missuguseid mõnesuguste paragrahvide alla tahate paigutada, nii — nagu sõrmus sõrme, suudlusi huultele. Lubage aga mainida, kene noorhärja, et sõrmust kannan ma mõnikord rahakotis, ja üsna hiljuti manas üks šarmanne neiu minult käemusi, missuguse andmist ma senini ei pooldanud, sest polnud kohanud — kes seda vääraks. Käemusi on ülim austamise tunnus. Kui mõni käe asemel kinnast suudleb, siis seal tuleks Tei küll öiendusega rutata, kuna see esiteks narrus ja rumalus on. Lõpuks — Teie peale ma ei pahanda ega mõtlegi pahandada — aga ega Teie maailma ikka jõua õpetada, hää kui oma lastegagi hakka ma saate.

„Kandidaat“.

uued muljed. Alik, sa ei armasta ju mind... Ja mina katsun sind unustada...

— Naata, sa oled väga mõistlik, kuulduks ohk Selvini südamest. — Tunnetega pole midagi parata, neid ei saa ohjeldada ega käskida. Nad ei tunnista ei õiglust, ei kohusetäitmist, ei isegi au... Olin tõsiselt sinust vaimustatud, uskusin iseennast, püüdes saatuslikke tundeid oma rumalast südamest välja kiskuda. Kuid senini pole see veel täiesti õnnestunud. Mind veab veel mingisugune salajõud tema juure... ja siis lõppude-lõpuks oleni sunnitud minema. Nagu alati, andestab ta mulle kõik... soovib minu meelitusi ja kallistusi... ja siis hakkab ma jälle teda vihkama... otsides unustust mingisuguses ajutises uimas. Kuid nõiutud ringist ei saa ma veel kuidagi välja. Ja praegugi veab tema poole mingisugune salajõud mind, nagu joodikut meelitab viin. Sina nõudsid minult tõtt teada saada... siin ta nüüd seisab alasti olekus sinu ees.

— Mis teha? — naeratas Natalie Sergejevna ülejuuliselt. — Silm silma ja hammas hamba vastu... ja mina katsun sind unustada. Ehkki öeldakse, et tütarlapsel on raske esimest armastust unustada. Kuid mina olen seni saavutanud kõik, mis seni igatsenud... ja meie lahkume nüüd heade sõpradena. Alik, sina ei salli näitelava. Ja sul on täielik õigus! Naisterahvas on ilus kui naeratab, kui lõbus ja muretu on... kui teda meelitatakse ja ehitakse!...

— Naata, sa oled väga närviline!

— Oh ei! Olen rõõmus! Minu tuleviku pärast! Meie mõõdunud mesinädalate pärast! Alik, sa ei mäleta seda aega põlastusega?...

— Mõtlen sellele parimate tunnetega! Sina oled veetlevaim inimene maailmas! Ja kui meil ei oleks neid saatuslikke ahelaid, siis ei lahutaks meid praegu enam mingisugune võim. Elu ilusad leheküljed ei unune kunagi.

— Jah ilusad leheküljed, — sul on selles täielik õigus! Aastaid olen unistanud sinust. Sinu kergemeelselt lendu- lastud hüüdsõnad olid mulle käusõnadeks. Sinu kuju clustas ja juhtis minu elukäiku. Sinu esimesel nõudmisel andusin sulle. Jalta — see lõhnav, ilus, kena lilleaed — on minu õnne häll... minu õnne esimene sünnikoht... Kas saab teine ka kunagi nii ilus olema, nii piinav hea olema?...

Kell lõi tumedalt kolm korda.

— Jumalaga, Alik! Ära takista mind minemast: jään sulle alaliseks sõbraks...

— Naatakene, ära nii väga rutta!.. Tahaksin kauemini sinu läheduses viibida... ja veel ühe pudeli tühjendada!..

— Ei, Alik! Ja tead sa, ära saada ka mind. Istu siin ilma minuta: küll leiad omale jälle kohase seltskonna. Aga mina

pole ka mitte igavene. Noh, olen aga ma praegu filosofeerinud — küllalt lobisenud!...

Ja Naatakesse hõbenaer kostis läbi vaikuse, nagu sureva luige laul, ja see „laul“ kajab kurbusena isa südamesse...

4.

Natalie Sergejevna astus Juulia Ivanovna saatel beletuaži nimelisse looži. Ta kandis lihtsat musta tuleteti, kergel kübarat ja paljas kaelas peenikest pärlketi.

Loožis viibides peitis ta end pooleldi mahalastud portjäärde taha. Seal oli selgesti näha näitelava ja esimesed read. Tulvil täis teater sumiseb, nagu mesilaspere. Kõlab kolmas kell — publik vaikib hetkeliselt. Eesriie kerkib...

Näitelava kujutab hiiglasuurt, pimedat, gooti-stiilset tolmunud saali. Kõrges tugitoolis istub noor neiu, liikumatu nagu nikerdatud kuju. Tema riietuse tume samet piirab saledat keha. Tõrviku värisev valgus langeb tema ilusale, kahvatule näole ja kuldseile juukseile, mis pärliniitidega kenalt piiratud. Tema värisevas vaates avaldub, taevalik unistus, tema süütuil huulil mängleb õrn naeratus...

Natalie Sergejevna pilk on kiindunud neiu silmi, ta käsi väriseb looži barjääri sametkattel, ta huuled tükslevad. Ta ei näe ei vana rüütli, ega noort saledat Lancelotti. Ta ei kuule Burenini ilusaid salmikuid, ega harfi õrnu akorde. Kogu tema tähelepanu on kütkestanud Ellen — pr. Gurskaja. See naisterahvas on vallutanud krahv Selvini südame... ainult tema üksi. Kõik teised on — haledad mängukannid... mõneks tunniks, mõneks päevaks, mõneks kuuks. Millise jõuga on see naisterahvas krahv Selvini ära nõidunud?

Ta on pika, saleda kasvuga, välimuselt kena. Tema nägu kõneleb ilma sõnadeta. Tema õrnast häälest avaldub vaimustus, inspiratsioon. Ja kuidas ta laulab! Tema laulus on hinge... kirge, igatsust...

Eesriie langes... Kostavad kiiduavaldused. Natalie Sergejevna ei kuule neid. Ta pea on kummardunud, silmad vahivad esimesse ritta. Ta jahmatas, ja veri hoovas südamesse. Selvin!..

Hingamine jäi rinnus kinni. Ta langes peaaegu mõistusetult looži sügavusse. Juulie Jvanovna seletab talle midagi. Kuid Natalie Sergejevna ei kuule teda, ei mõista teda. Terav valu tungib tal südamesse ja südamed — pähe.

Jälle kell. Saal tühjeneb... näitelaval hele valgus.

Natalie Sergejevna suudab juba enese üle valitseda, ta jälgib ahnete silmadega lava. Kuid nüüd lõheneb tema tähelepanu. Näitelavale ilmub Ellen — üleni roosalt riietatud, mis heleda päikese kiirtest valgustatud. Ta naeratab õnnetundeis

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus N. Nõmmele Piirsalust, kes vastas „Kahtlasele kosilasele“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Ei noh, päris õige, et selline ebanormaalne puuderdamine, tantsimine, napsutamise kirk on tingitud korralikest elukombeist, kindlast iseloomust! Ning täiskarskus on siis järelikult korratuist elukombeist, nõrgast iseloomust tingitud? Väga huvitav! Sellised „süütud“ harrastused on siiski kuriteod enda, mehe ning tulevaste laste vastu! Kuid eks ta ole, kuidas keegi vaatab ning kuidas kellegi maitse!

Teie lauset, et praegune aeg annab ju ühesugused õigused mõlemale soole: mida tohib mees, seda võib ka naine teha, täiendan omalt poolt: mida peab naine tegema, seda peab ka mees tegema, sest ka kohustused peavad olema siis ühesugused! Nii polegi midagi imestada, kui su armas naisukene ütleb, et mispärast nüüd veel ma end üksinda pean laste sünnitamisega vaevama? (Parem lähen aastaks-poolteiseks kaitseväkke! Saab sealt ju 8 kr. perekonnaabiraha ja prii „lobi“.)

Lõpuks soovitate vaid kindla iseloomu puhul abielluda, kuid nõrga iseloomu korral — loobuda. Tubili! Oletame nüüd, et uurimise selgus, et ta on a) kindla iseloomuga, täh. haiglane tung ebakarskuse järele on külge sündinud, päritud. Sei puhul Te soovitate abielluda, kuigi pole lootat, et ta loobuks kõigist oma abieluõnne mõjutusel. Oletame nüüd, et ta on b) nõrga iseloomuga, täh. on hakanud alles teiste mõjutusel, õpetusel ebakarskeks. Kuid sel puhul Te ei soovitage abielluda, kuigi on lootat, et ta oma abieluõnne mõjutusel loobub kõigist! Sellest järgneb, et Te olete annud „Kahtlasele kosilasele“ halba nõu.

Pealegi pole ükski tugev mees veel loobunud jäädavalt omist pike-maajalisist vigureist (suitsetamine, joomine jne.), miks loodate, et üks nõrk naine peaks saama hakkama sellise vägitükiga, maailmaimega? Nimetage mulle meest, kes on suutnud jätta a l t loobuda sellest, et võiksin talle püstitada monumendi kui kas või kaheksandale maailmaimele!

Paul.

Vastus „Poisile Kitsekülast“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Olen (õigem olin) asjaarmastaja maadleja. Isiklikult olen maadelnud meie praeguste kõigeparematega, se-

da küll võistlustel, küll treeningul, seep. usun, et tean ka meie praeguste paremate n.n. „vormi“ kaunis täpselt. Seepärast paneb mind eriti imestama, kuidas võib olla Teil kui võrdlemisi hästi informeeritud isikul, sarnane lapsik arusaamine maadlus-sportist. Et tõele vähegi au anda, siis lükkam esimeseks ümber Teie väite, nagu oleks võistlus J. Jaago ja asjaarmastajate vahel seepärast ära jäänud, et esitati tingimused, mis olid vastuvõetamatud viimastele. Ei taha kuidagi tungida n. n. asjaarmastajate telgitagustesse, kuid niipalju olgu kõigile teada, et ajal, kui Jaago oli nõus igasuguste tingimustega, polnud neil tindiga maadlejat seal Kesklidus Jaagole ühtegi meest vastu panna. Olin juhtumisi ise pealtkuulajaks, kui üks meie juhtivatest sporditegelastest kauples kusagil spordiseltsis Jaagole vastaseid, kuid kõik selle mehekesse energilised püüded jäid tagajärjetuks sel lihtsal põhjusel, et ei olnud meie maadlejate hulgas meest, kes oleks olnud nõus võist- lema Jaagoga. Nim. põhjusel oldi sunnitud vaikima seni, kui hra Jaago oli juba rongil, siis löödi jälle kõik registrid lahti, et tulgu aga Jaago välja, et mis ta kardab j.n.e. Teiseks ei kuulunud Teie arvates maadlejad nagu Lurich, Aberg, Peterson j.t. meie kõigeparemate hulka ajal, mil nad astusid elukutseliste ritta.

Kuid soovikorral võin tuua teile ametlikud andmed, mis tõendavad just vastupidist. On ju arusaadav, et elukutseliste hulgas on suur osa ka väiksemaid vendi, kes teiste vahel oma üllatavate kehavormidega ja ülespidamisega omale leiba teenivad. Ütlete, et meie esiklassi maadlejad on eranditult amatöörideks jäänud. Kuid palun näidake mulle üks raskekaalu meest, kes olles erakorraliste võimetega, on meil jäänud amatööriks. Teatavasti löövad elukutseliste hulgas maadluses samuti kui poksis ki läbi ainult kõigi kaalude meistrid (raskekaal).

Et pilt meie praegusest maadlustasapinnast (mõten siin just eriti raskekaalu) Teile ja Teie mõtteasalistele veidi selgemaks muutuks, seepärast lubage väike ajakohane kergegi kontrollitav võrdlus. Teatavasti käisid meie mõned paremad maadlejad hiljuti Soomes võistlemas. Seal võistlustel oli ka meie paremal raskekaalasel kokkupuutumine Teie poolt nii jumaldatud ja kiidetud

Rootsi ja Soome parematega. Ja mis meie nägime? Need suured kuulsad maadlusimehed, kelle kõrval elukutseline on õhk, need samad suutsid võita meie esindajat ainult töövõitudega (!!!). Mõni Soome leht ütles isegi, et kohtunike otsus, ühe Teie poolt nimetatud suurmaadlejaga oleks võinud ümberpööratud olla, täh. meie esitaja kasuks. Just ebaõnn oli see mis jättis seekord meie esitaja neljandale kohale.

Hakates nüüd omakorda selgitama meie maadlejate tasapinde, näeme, et nõrgem kaal on meil just raskekaal. Näiteks on meil mehi, kes küll kehakaalult kergemad ja nad ei pääse raskekaalu (üle 82 klg), kuid kes suudavad mainitud maadlejaid lahedalt võita ja seda seljavõiduga. Arvestades eelpool nimetatuga, tekib tahtmatult õige ähmane arusaamine neist asjaarmastajate esimaadlejate suurvormist.

Lõpuks usun ikkagi, et tõelisi suurmeistreid tuleb ikka otsida elukutseliste seast, aga mitte kuskilt mujalt. Eks ole ju ka elukutseliste poksi- ja seademeid, kes peavad alistuma parematele asjaarmastajatele, kuid see ei ütle veel, et näit. meie Lukin on parem kui Jack Dempsey. Igatahes lahendab küsimuse lihtsalt ja lõpukult vististi varsti asetleidev kohtamine Jaago ja asjaarmastajate vahel. Loodame, et see mõnelele võhikutele nii väga oodatud võistlus ometi viimaks aset leiab. Seniks nägemiseni.

„Moraal“.

Vastus „Müstikule“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Inimest on huvitanud aastasadu oma eesolev saatus ja sellepärast katsutakse iga võimaliku ja võimatu viisiga tungida sinna saladusteriiki. Igal inimesel on oma iseloom, mida ta väljendab, kas käekirjas või mõnel muul viisil, ja „selgeltnägi“ oskab sellest siis välja lugeda inimese mõtteid ja vaateid elule. Kuid see on suur kunst, ja selle tundmaõppimiseks on tarvis vastavat haridust ja aega. Meil Eestis olevad selgeltnägi- ja lõpukult vistikud kõik isehakanud ettekuulutajad, kellel puudub vastav teadmine sellel alal ja kelle tarkus seisab ainult tema osavas suuvärgis.

Tunnen ise isiklikult kedagi „hiromanti“, kes kuulutab ajalehtede veergudel, et ta on sõitnud sisse välismaalt ja õppinud ettekuulutamise tarkust kusagil Hindu prohveti juures, kuid tegelikult pole see inimene välismaad näinudki ja pidas varemalt õmbleja ametit. Nii siis

lihtne mustlasemoori tarkus, mis seisab ainult paljurääkimisest koos, sest mõni sõna juhtub selles ikkagi olema tõtt.

Ja kliendid on neil enamasti ikkagi naised, sest naist huvitab alati see, mis on saladuslik, mehi aga niisugune soolapuhumine palju ei huvita.

Välismaailm muidugi on hiromant kes on saanud vastava hariduse sel alal. Meil Eestis olevad selgeltnägi- ja lõpukult vistikud kõik isehakanud ettekuulutajad, kellel puudub vastav teadmine sellel alal ja kelle tarkus seisab ainult tema osavas suuvärgis.

On ime, et seadus lubab säärased soolapuhumisi nüüdsel kultuurilisel ajal.

Kui võtta ja käia läbi kõik need „sissesõitnud“ kuulsused, siis pooled pole tõesti kaugemale saanud oma kodukoldest. Kust võib ta siis olla õppinud selle tarkuse? Minu teada puudub meil Eestis küll niisugune asutus, mis õpetab seda teadust.

Edmond.

Vastus „Daisyle“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Tahaksin vastata: just õilsahingeline preili on iga korraliku meesterahu ideaaliks. Teid aga nähtavasti ei usaldada. Õpilaspõlve kaaslastel ja hiljem ka elumehed on rikkunud Teid meelitusel. Ütlesite ju koguni, et enamjagu mehi kohtleb Teid sarnaselt tollele elumehel, kes Teid rõõmustas näitega Dantest. Nagu näha, olete unustanud, et Beatrice esines Dantele allegooriana ja ainult „Uues elus“ platoonilise armastuse objektina. Viimanegi ei ole kadestatanud Teile, kel igatsus korraliku perekonnaelu järele. Asjaolu, et vaatamata oma välisele ja ka hingelisele võluvusele olete hoidnud alal õilsa hinge, on vast õrnemasoo seisukohast väljamõeldud geniaalsusena, üldiselt annab siiski põhjust Teie optimismiks.

„Suvi“.

Vastus „Mmh'ile“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Kainelt vaadates pole küll inimsipelgata elul ses määratumas universumis mingit mõtet, üldkasulikkust sihti, mida inimkond taotleks üksmeelselt ning korraga, sest ta pole ju ainult ühe-sama isanda teenistuses. Iga individ on nagu vaid enda teenistuses, töötades endale, jookstes enda punkti (ideaali) järele, ja kui too saavutatud, siis jälle uue ideaali järele, ja nii lõputult... Nii hoiab meid jalut vaid usk oma võimisesse ning elualahoiu instinkt (sugutung). Kui kogu maailmuna kattuks äkki vee- ga, mis pühiks inimsipelgad hoopis

— kel oleks meist kahju? Kes leinaks?

Meie sihiks ja püüdeks peaks olema ka teiste tunnustamine ning teiste armastamine nagu harilikult iseenast armastatakse.

Pärasturmalist elu valgustada on sama võimatu ning mõtetu nagu enustada maailma lõppu. Eks siis näe!

Paul.

Vastus „Daisyle“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Oi, õilsa hingega Daisy, kahju on ka mul, et keegi korralik mees pole tutvunud Teiega. Õiged on Te sõnad, et suuremat osa mehi õiglus ja õrnus ei köida. Selle tõsiasja tõttu oletegi praegu ükski. Tutvunege rohkem. Ei usu, et olete nii nõrk, et ilmast lahkuda tahate. See on vist kindlasti — seda sammu vastustes eitades — esitatud troosti saamiseks. Tuleks energilisemalt ise hakata peale, mitte häheneda. Igust ja lootust!

„Mmh“.

Vastus „Sõstrasilmale pealinnast“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Usun, viga peitub selles, et Te pole leidnud endale vastavat tegevust, mis Teid rahuldaks. Teie suured loodusearmastusest järeldan, et olete kindlasti hingeline inimene ja seep. peaksite tegelema vaimlisel alal, mis Teile tõesti rahuldust ja huvi pakub. Kodukaitse ja noorte organisats. sihid ja püüded pole vist vastuvõetavad Teile, samuti peod ja tants tunduvad olevat mõttetud ja kerged, millest arusaades Teie tead- vuses elu tühjuse tõttu pesitseb kurbus.

Võimaldage, et võiksin esitada küsimusele vastata, pikema ja sisukama kirjaga, isiklikult Teile. Ootan!

„Mmh“.

Vastus „Oilyle“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

Mees soovib sõprust Teiega ilu, häduse või mõne muu omaduse tõttu. Ka kõige halvem inimene otsib ühendust endast paremaga. Kindlasti, on ta halva hingega. Vägaagi võimalik, et valele ja endaüllistamisele seltsib veel muidki halbu omadusi. Kui juba inimese hing on rikutud, millist väärtust temas veel siis on? Usun aga, et arvut sarnased mehed varju jäävad hingeliselt paremate kõrval.

Loobuge temast, kui ta teisiti end ei väljenda!

„Mmh“.

rüütel Lancelotte'ile. Krahv Selvin istub esimeses reas: ta on Ellenisse kiindunud. Tema peast lendavad mitmesugused mõtted ja tunded läbi. Kui hästi on Natalie Sergejevna selle näo tundma õppinud! Seal avaldub meelepaha, varjatud kirk, tигedus, armukadedus, võitlus... ja äkki valmib otsustamis- võime. Aga näitelaval laulab Ellen — Gurskaja kuulsat „Armastuse- ja surma-laulu.“

„Meid ilul“ kutsub armastus.

Ei armastus, vaid surm.

Hing armastusest väsib.

Surm armastusest ilusam.“

Eesriie langeb... Teater, juubeldab rõõmujoovastusest. See on triumpf, Gurskaja triumpf...

Natalie Sergejevna jälgib põnevusega kõiki tema näoliigutusi. Gurskaja tervitab väsinult ja tänab lahkelt publikut. Ta silmad lendavad üle saali, kus viibib publik. Ta leidis sealt krahv Selvini. Naeratus kustus äkki, ja väsinud näole ilmus imestus... Ei piina, ei viha... ainult rahulik imestus... Ja see kadus allalangenud eesriide taha. Aga krahv Selvin ootab tema jälleilmumist. Publik aplodeerib asjatult. Gurskaja ei ilmu enam lavale.

Viimane akt.

Rüütel Lancelotte pidutseb kuninganna Jenevra lossis... Tal on väga lõbus meeleolu... Ta on õnnelik. Kuid mis!... Kaugusest kostab laul — imeilus, imearmas. Tuleb lähemale — ikka lähemale. Mõõda järve ujuvad imekenad näkineid, lauldes kurbe viise ja valades teemant-pisaraid... Ja paat sõuab neile järele. Temas lamab neiu — surnukahvatu — imeilusate vesirooside ehteis.

— Ellen! — sõnas rüütel Lancelotte.

Sõnas ainult, ja surnu silmad avanesid, naeratasid armsamale.

— „Mu armsaim... nüüd sain teada, et surm armastusest ilusam.“

„Ei armastus, vaid surm...“

Publik juubeldab, kutsub välja Gurskajat. Pisarateni liigutatud näitlejanna seisab barjääril, vajutades tugevasti kätt kiirelt taksilevade südamele. Selvin vahib teraselt teda. Nende silmad kohtusid hetkeks, ja siis libiseb näitlejanna pilk jälle üle publiku ridade. Praegu on krahv Selvin temale ainult üks väikene osakene sellest hõiskavast publikust.

Beletaaži loozis istub Natalie Sergejevna, tal on pea rinna- nale langenud, ta nuuskub valjult... Ja Juulie Ivanovna pühib tal pisaraid...

— Natalie Sergejevna, see oli väga kena! Imelik näitle- janna! Ja näidend on ka kena. Ei maksa nõnda armastada! Ei tohi meesterahvale südant pühendada ega talle oma elu ohverdada! Meesterahvad on enesearmastajad, egoistid, au- ahned!...

Kes seal koputab? Juulie Ivanovna avas ukse. Natalie Sergejevna tõstis kohe pea üles. Krahv Selvin! Kuid tema nägu ei avalda läbielatud tunnete jälgegi. Seal võib lugeda ainult väsimust, igavust...

— Alles praegu märkasin, et Naatakene ka siin on! Mis sa ometi kõik ei tee!... Ja pisarad silmis? Kui rumal see on!... Nutta mõne dramaturgi sulesepitsuste pärast!... Seda tehakse kõik selleks, et aga rohkem raha „kokku tõmmata!“ Jäta juba nutmine! Sõidame parem pooleks tunniks „Dunoni“ juur- de. Tellime seal hea õhtueine ja siis saadan ma su koju... 5.

Natalie Sergejevna pikutab kaetud laua juures asuval diivanil, tema kõrval istub Selvin.

— Olen nii rõõmus, et täna juhuslikult kohtasime — seletab Natalie Sergejevna rõõmsalt. — Homme sõidan mõ- neks päevaks külastäigu etendustele... nüüd lahkume siis jälle pikemaks ajaks.

— Kuidas, külastäigu etendustele? — küsis krahv Selvin hajameelselt. — Kuhu?

— Provintsi, — kostis Natalie Sergejevna kohmetunult. — Ma saadan sulle varsti kirja. Aga nüüd joon sinu terviseks ... Alik, lööme klaasid kokku!...

Naata joob juba neljandat klaasi tema terviseks. Kuid täna ei avalda viin mingisugust mõju. Sinised silmad hiilivad julgelt krahv Selvinit.

— Väga kena näidend on see „Armastuse- ja surmalaul“. Poetilise legendina avaldab ta neile sügavat elutõde... Ja Gurskaja on selles mängus väga hea. Ta liigutas mind pisarateni. On nii kena — kirgeline. Temal on nii tundeline, õrn, sügavhingeline süda. Alik, sa vaikid?...

— Minu meeleatud ülesastumised on enam kui sõnad. Gurskaja pärast olen ma terve rea meeletusi korda saatnud. Olen oma tuleviku hävitanud, abielludes temaga: aga tema toi- gendab siin endiselt näitelaval. Vähe veel sellest on pahandusi olnud!...

— Aga sinul? — küsis Natalie Sergejevna silmi pilu- tades. — Räägi rutemini! Sa ei alanda ju ennast valeni!...

— Kas vaikida või valetada kaastundmusest — siin on väga suur vahe! — kostis Selvin teravalt.

— Kaastundmusest räägi ainult tõtt. Homme juba sõidan ma külastäigu-etendusele. Jälle uued kohad, uued inimesed,

Sport.

Jaan Jaago kodumaal.

Ilmameisier „Abielulehe“ toimetuses.

Aastat kakskümmend tagasi, kui maailma parimaks ja populaarsemaks maadlejaks osutus meie kadunud Georg Lurich, püüdis tema tähelepanu kõita kõik need eestlased, kes tegelesid maadlusega. Neid noori oli palju, mõnestki sai hiljem tubli maadleja, ent kõigist neist osutus siiski paremaks sitke ja väle Tartu poiss Jaan Jaago.

1911. a. alul, Bakus üksteist kohates, avaldas kadunud suurmeister kartust, et ta ise suudab püsida vast ehk mõne lühikese aasta maadlustaeva särava tähena, otsides ühtlasi noort, kes suudaks käia tema järges, võites kogu maailma paremad. Oma kaaslastest A. Abergist, K. Tombergist ja J. Tigasest ei lootnud G. Lurich palju, vaid valis selleks, keda püüdnud oma võrratu kunsti saladustesse Jaan Jaago, leides et see noor „Liivi Lövi“, nagu praegust ilmameistrit siis kutsuti, võib eestlastest olla temale ainuke vääriline järeltulja.

Nii oligi. Aastad möödusid, maailm nägi palju ja palju häid maadlejaid, kelle kuulsus ulatas kõikjale. Kuid kõigist neist kuulsustest osutus siiski kuulsamaks meie Jaan Jaago, kes austatud nii palavas lounas kui ka külmas põhjas, uhkes lossis kui ka vaeses hursikus.

Mida vanasti oli võrattu Georg Lurich, on praegu Jaan Jaago, mees, suur patrioot ja alati abivalmis sõber, kes kõige suuremast puudusest ja hädast kerkinud kõrgele, leides tunnustust ning lugupidamist kogu maailmalt.

Vastu kaotusele.

Soome-Eesti teine maadlus-maavõitlus.

Kuigi nii Soome kui ka Eesti juba pikki aastaid püsinud maailma paremate maadlusrahvaste hulgas ja siin alati olnud tihedaid kokkupuuteid üksteisega, jõuti alles möödunud aastal nii kaugele, et peeti esimene maadlusmaavõitlus.

Jalgpallis, poksis ja tennises oli tehtud seda juba varem, ent maadlus, kahe hõimu vanem ja populaarsem spordiala, oli siiski unustatud, kas hooletusest või mõnest teisest põhjustest.

Möödunud aastal 5. ja 6. septembril peeti aga Helsingis esimene võitlus, millelt võitu ei tihanud oodata vist küll keegi, ent lõpptulemus kujunes siin siiski hullemaks kui sõnadasi seda arvata suuremaki pessimistid, — nimelt Soome võiduks punktidega 22:6, kuigi Soomet ei esitanud tema paremad mehed, vaid tulle saadeti teise järgu suurused.

Eestit esitasid sel korral H. Ani, E. Sikk, J. Põntson, R. Volt, R. Misler, A. Toots, A. Kullisaar, A. Grünbaum, A. Kusnets, A. Mäll, J. Vink, E. Palm, O. Luiga ja O. Viikberg, mehed, kellest meil maadlejana evib igaks vähemalt väikse nime, ent üldiselt soomlastele siiski kardetavaks ei suutnud saada.

Eestlastest osutus paremaks kergete kaalude A. Kullisaar, kes võitis oma mõlemad vastased G. Lindqvisti ja O. Halose, A. Kusnets kesk-

Tulles praegu jälle kodumaale, külastas J. Jaago neil päevil ka meie toimetust. Lahke, sõbralik ja avameelne sellina, nagu aasta tagasi meie viimasel keskustelul, on J. Jaago nüüdki, olles kaugel väiklasest kadusest ja intrigeerimisest, mis omane mõnele teisele, nii võidab ilma-meister juba esimesel hetkel poolehoidu ja lugupidamist, seda enam, et kõik, kellel J. Jaagoga olnud lähemaid kokkupuuteid, iseloomustavad teda kui piiritletut ausat inimest.

Nagu juba varem oleme teadnud, sõitis J. Jaago kodumaale Poolast, kus pidas kibedaid heitlusi sealsete suuruste Z. Karkovenko, N. Stekkeri ja teistega. Teadagi on ilmameistri pojalt Rudolfil Tallinnas S. Juhken-tali tänaval nr. 11 kivitööstus, üks pealinna paremaid, mille J. Jaago asutas möödunud sügisel. Nüüd, saades vähe vaba aega, tuli J. Jaago vaatama seda ja oma perekonda ning kodumaad, mis temal alati meele.

Kõneldes oma vormist, ütleb J. Jaago selle ikka olevat hea, lootes kindlasti maadlusmatil võidukana püsida veel vähemalt neli-viis aastat. On kahju loobuda oma armastatud alast.

Poolakad Z. Karkavenko ja N. Stecker ning soomlane O. Huhtanen on küll rohkem kui head mehed, aga J. Jaago suudab nendega võistelda, kõnelemata kõigist teistest, kuigi praegu häid maadlejaid palju.

Kauaks J. Jaago kodumaale jääb, seda tema praegu veel ei tea. Kui ta siit lahkub, seisavad ees võistlused Poolas, kus paremateks mees-

kaalus E. Holini. J. Vink poolraskekaalus J. Löfbergi ja raskekaalases O. Luiga ning O. Viikberg V. Laitise. Teine maavõitlus peetakse 21. ja 22. skp. Tallinnas, kus juures Soomet meie paremate vastu esitab jällegi teine meeskond, kus Soome nimekamad mehed puuduvad peaaegu täiesti.

Vaatamata sellele on eestlastele võitu ennustada siiski raske. Meie omaaegsed suurused ilmameister E. Pütsepp ja R. Loo, ei võistle enam, ilmameister O. Käpp elab Ameerikas, ilmameister V. Väli, A. Kusnets, A. Praks ja mõned teised varem nimekamad mehed, pole viimasel ajal näidanud enam palju.

Enamik nooremaist pole aga suutnud võrsuda veel küllalt headeks, olles oma kogemuste vähesusega parajateks suutäiteks võistlusjanulistele soomlastele. Asudes mõlemate poolte meeste võimete hindamiseks, peaks aga siiski olema selge, et meie tänava kuidagi ei tohiks saada enam nii häbitavalts suure kaotuse osaliseks kui mullu.

Teatavaks soodustuseks meie maadlejatele on kõigepealt see, et tuleb võistelda oma kodus, kus vähemalt noored alati ikka tublimad kui välismaal võrastes võistlustingimustes. Samuti peaks meie meeskond osutama tänava tublisti tugevamaks kui mullu, kuna tänava vist kaasa-

teks velled Stanislav ja Vladislav Cyganiavitschid, Z. Karkavenko, N. Stecker, pealinnlastele tuntud U. Pinetki, noor Cerbyntski j. t. Kui aga kodumaalt niipea lahkuda raske ja Poolas peetavad võistlused vast ehk mõõduvad, tuleb matkata Rumee-niasse, kus peale teiste ootamas sealseid kuulsusi Dsontos, Girdopp, Angelescu, Drymidrescu, Goodeff, Cudakoff j. t.

Jutu siirdudes maadlustaeva noortele tõusvatele tähtedele, nimetab J. Jaago neist andekamateks sakslasi F. Kleyd, kes maadleb samuti nagu O. Huhtanen ja F. Kämpferi, poolakat Cerbyntskyt, tsehh Svabodat, meie Petersoni ja ungari Gezza Kuni. Neist kõigist parem mees töötab aga tulla tallinnlastele tuntud ilmameistri Hans Schwarzi 22-aastasest pojast Hansust, kes meile tuttava hiiglasel Ursus Pinetki pikkune ja kindlasti peaks saama vähemalt sama heaks meheks kui tema kuulus isa, mitmekordne ilmameister.

Kõneldes meie asjaarmastajatest, tähendab J. Jaago, et ta on nõus nendega võistleva üksikühe, kus kohal avalikult ja tingimustel, mis meie lehes toodud varem. Tulgu asjaarmastajad, kas nüüd või siis, kui tahavad ise, avalikult võistlusele tema vastu, kus juures J. Jaago vaid nõuab omale 50. protsenti võistluse sissetulekust.

Endine poolraskekaalu meister J. Vink, kes suvel võistles J. Neeser-Neströmiga, ongi juba nõustunud nende tingimustega, esitades omalt poolt väljakutse J. Jaagole. Nii peetakse reedel 13. skp. kell 9 õhtul nende vaheline võitlus „Grand Marinas“.

Ruumi nappus ei luba meid siin J. Jaago juures pikemalt peatuda, ent edaspidi loodame seda veel siiski teha, teades, et seitsmekordset ilmameistril on pajatada paljugi huvitava.

E. P.

lõövad ka O. Kristal, V. Väli, A. Praks, A. Kuk, J. Neo, A. Teearu ja K. Trossmann, kes esimeselt võistlusest mitmesugustel põhjustel puudusid.

Vähemalt raskemates kaaludes peaksime olema kindlalt võidukad, kuna siin kõigepealt tulles lähevad J. Neo ja K. Trossmann, kes tänavu väga heas vormis. Kui A. Kullisaar kaasa saab teha, peaks temagi kordama seda, mida tegi Helsingis, — tooma nimelt kaks võidupunkti. Ka V. Väli, A. Kusnets ja A. Kuk, kui nad võistlevad, peaks suutma hankida mõne võidupunkti, olgugi, et V. Väli ja A. Kusnets pole enam endiste võimete juures ning A. Kuk on alles natuke noor. Teistelt kergemate kaalude meestelt ei tihka loota siiski palju, kuna meil siin enam kaua pole näha olnud häid mehi. J. Põntson peaks aga kõrbeskaalus olema siiski parem, kui mullu H. Ani ja E. Sikk, samuti ka sulgkaalus O. Kristal, olgugi, et ta pole mees, kes teab kui heast klassisist.

Mõtte mulluse kaotuse tasumisest peame igatahes jätma, selle ootamine oleks sama kui luuvarrest tahta kuulda püssipauku. Kuigi kord arvat, et soomlased oma seljalt suudame jätta, oleme jäänud neist kaugemale kui olime seda kord varem. Meid rahuldaks ka kaotus, mis pole liig suur ja meeste stüdi vastupanu soomlastele, kes mullu enamikku meie mehi loopisid nii nagu nemad seda tahtsid.

Herodes.

ükski teine riik sellist meest nagu Lex Klumberg, ühegi hinna eest ära minna ei laseks. Aga meil, — tõi küll, enne kui tegevusportlastele, tuleks meil liiduhärradele palgata treener, et nad oma asju õpiksid nõnda juhtima nagu seda tegema peab.

Ilmameister Max Schmeling, kes tegeleb oma kodus, Saksamaal, praegu põllumehena, sõidab lähemal ajal Ameerikasse, et seal poksiiringis kohata Mickey Valkerit. Järgmine võitlus Max Schmelingil on tuleval suvel endise ilmameistri Jack Dempseyga.

Plaza Reyes, Amsterdami olümpi-aadi maratoni jooksu üllatusmees, on oma kodumaal Tšiiles saavutanud väga hea aja — 2.34.03. Elukutselt on Plaza Reyes teatavasti kirjandaja.

Nalja.

Poeg: „Ema, kuidas sa minu isaga õieti kokku juhtusid?“
Ema: „Ma olin vette kukkunud ja isa päästis minu.“

Poeg (oma ette): „Nojah, sellepärast ei taha isa, et ma ujuma õpiksin.“

Koolis.

Õpetaja: „Millised hambad saab inimene kõige viimaks?“
Õpilane: „Valehambad, härra õpetaja!“

See on tõsine armastus, mis ikka ühesuguseks jääb, kui temale kõik antakse ehk keelatakse.

Armastajad näevad maailmas üksnes ühtteist ja unustavad, et maailm neid näeb.

Õiguse-kaalukojast.

Sina ei pea mitte varastama.

Ellen G. on alles noor tütarlaps, ent siiski armastab ta tantsu ja lõbu, leides elu ilma nende kaheta olevat mõtetu. Kuna aga neid pakkuda suudavad ainult peod, ei taha Ellen sealt puududa kunagi, vaid püüab ikka olla tantsijate keskel, heljudes igav-nukrate tango helide saatel või pildudes siis kõikjale vallatuid pilke, kui jalad liikuma paneb hoogne fox.

Varem käis Ellen alati pidudel, kuid äkki polnud teda enam seal näha. Miks? Ei keelanud Ellenit sinna minemast küll vanemad ega polnud ka puudust ajast, aga Ellen ei saanud siiski enam pidudele minna, kuna temal, vaeseskesel, puudus kohane kleit.

Kaua kurvastas nüüd tüdruk, arutades endamisi, kuidas ja kust tema peaks küll saama omale uue kleidi. Sõbrannal Lindal oli neid mitu, aga temal ei ühtegi. Ühel laupäeval, kui

kõik tuttavad pidid minema jälle pidule, ei suutnud Ellen istuda enam kodus, vaid läks Linda juurde, kes hakkas kohe näitama oma uusi kleite.

Kui Linda väljus viivuks toast ja Ellen jäi sinna üksinda, ei suutnud ta enam kiusatusete vastu panna, vaid läks ja võttis kapist ühe kleidi, sest sõbrannal oli neid ju nii palju.

Kui Linda hiljem märkas vargust, ei osanud ta alui kahtlustada kuidagi Ellenit. Alles kolme nädala möödudes nägi ta selle seljas oma kadunud kleiti. Kõsides seda tagasi, sai Ellen kurjaks, öeldes kindlalt, et see pole Linda, vaid tema enese kleit. Asi läks kohtusse.

Siin ei salga aga Ellen enam oma süüd, vaid tunnustab kõik puhtsüdalikult ülesse, mispärast ka kohtunik leiab olevat võimaliku karistada teda kuise vangistusega tingimusi.

Naine, kes peksis. . .

Ega's pole vist palju neid, kellele naabrid valmistasid ainult rõõmu. Ikka kipuvad need osutuma kurjadeks ja kadedateks, kelle läbi pahatihti sünnib pahandusi.

Nagu näiteks Marie M-l. Marta M. on küll tema kauaaegne toanaaber, ent kohtusse on ta kaebanud Marie siiski. Seletab nimelt Marta punase kaleviga kaetud kohtulaua ees seistes, et ühel heal õhtul läinud tema pahaaimamata kõrvaltuppa, et seal ajaviiteks ajada mõni sõna jutut.

Tollest jutlemisest ei tulnud aga siiski midagi välja, vaid lugu läks sellel õhtul hoopis hulluks. Vaevalt oli Marta saanud sisse astuda uksest, kui Marie teda kohe sünduseta sõnadega söimama hakkas, leides, et Marta on see kõige kuratlikum naine maailmas, kellele valmistasid ainult rõõmu teiste abieluõnne ne purustamine. Kui Marta lõpuks pärida sõandas, millest see söim ja

sõnad lopsakus, kargas Marie temale kallale, lüües paar korda rusikaga näkku. Marta katsus nüüd põgeneda, aga Marie arvas, et antud paarist hooist on vähe, tormates teisele järele koridori, kus ta veel paar korda oma kerget kätt kergitas.

Marie ennast süüdi ei tunnista. Tema polevat kunagi naabrinaist löönud, sest siis, tule taevast appi, peaks tema olema ju püsti põrguline! Marta pidavat valetama, lipitsedes juba tükk aega tema mehe ümber. Et selleks paremaid võimalusi saada, tahtvat tema nüüd Marie kodut ära saata, — vangi.

Ent on juba kord nõnda, et kodus arvestab ikkagi tunnistajate seletustega. Need aga on siin näinud, et Marie koridoris Martat tõesti lõi, tarvitades ühtlasi sõnu, mis kaugel viisakusest. Sellep. tuleb Mariel nüüd vastu võtta ka kaks nädalat aresti.

Lahutuskojast.

Lahutajate halb päev.

Nagu viimasel ajal ikka, oli ka möödunud nädalal lahutuskojas abielust tüdinuid paar võrdlemisi rohkelt, nimelt 16 paari, kelle abielulaevuke karidele paisatud.

Abieluhalast vabanesis aga ainult kolm paari, kaugelt vähem, kui oleme harjunud seda viimasel ajal nägema. Esimesena saavutab soovitud vallalisepölv Karl Saul, kes Adelheid Veidemanniga abiellus 28. mail 1928. aastal. Aega on möödunud vähe, ent siiski ei tule nende abielust enam midagi välja, kuna naine vahepeal vaimuhaigeks jäänud. Kuna see küllalt mõjuvaks lahutus põhjuseks, saab Karl Saul nüüd ka lahti oma senisest eluseltsisest.

26. novembril 1921. aastal alustasid ühist koostelu Lydia ja August Korb, aga varem, kui möödus 10. aastat pulmadest, leidis must kass tee nende kodukese, kus uue külalise tulekul polnud enam ruumi rõõmule ja õnnele. Koostelu ei pakkunud enam vähematki põhjust rõõmustamiseks ja tahes või tahtmata tuli nüüd asuda lahutusteele. Seda teevad aga nemad vaikselt, arutamata avalikult, kumb neist abieluõnne purunemises

suurem süüdlane. Abieluseaduse paragrahv 30, mis kõneleb lahutusest ühisel kokkuleppel, toob Lydiale ja Augustile soovitud vabaduse.

Ühisel kokkuleppel panevad lõpu punkti oma abielule ka Pauline ja Tõnis Roosa, juba aastates olevad inimesed. On pidanud Pauline ja Tõnis koos koguni hõbepulmad, kauem kui kakskümmendviis aastat sammunud kõrvuti, ent leiaavad nüüd siiski äkki koostelu võimatu olevat. Miks? Seda nemandki avalikult ei aruta, pidades paremaks lahkuda vaikselt, nii nagu see viimasel ajal moeks saanud.

Vähemalt üks kord veel peavad lahutuskoja treppe ja uksi kututama tulema 12 järgmist paari: Elfriede ja Karl Nuus, Helene ja Johannes Tammist, Almie ja Hermann Viim, Liisa ja Jakob Kesküla, Ella ja Aleksander Torokvei, Elisabeth ja Mart Tohver, Marta ja Emil Kalk, Loviise ja Voldemar Antson, Olga ja Elmar Käosaar, Elena ja Georgi Nikolajevski, Armilde ja Vladimir Lebedev ning Pauline ja Ernst Pill.

Tagasi lükatakse Damita Kesamaa lahutuspalve oma mehe Hugo vastu.

Kui Tallinn naerab ja nutab.

Omad koerad kisuivad ja lepivad.

On kusagil pealinnas kaks head sõpra Eduard ja Roman, kes juba pikki aastaid kohtlesid üksteist otse vennaliku armastusega, sirutades üksteisele ikka kõhklemata abistava käe, kui aga seda ainult vaja oli.

Tänavu kevadel aga muutus sõprade vahelkord äkki külmaks, kuna nemad, tutvudes kauni neiu Lullykese-ga, kaotasid mõlemad südamed, olles armunud enam kui pealaest jalatalani. Siin ei suutnud varem nii head sõbrad leida kuidagi enam ühist keelt ega meelt, vaid hakkasid üksteist nüüdsest peale silmitsema selliste pilkudega, kui kaks kukke. Asi oli seda imelikum, et Lullykesele näis meeldivat mõlemad sõbrad. Kord lõi ta tiivaripsu ühega, kord teisega, leides, et tublisti tulusam ühe asemel on mitu austajat.

Sõprade vahelise külvas Lullykene sellega siiski nii suure viha, et need viimasel ajal üksteisega enam isegi ei rääkinud, vaid taskus kätt rusikasse surusid. Ent see hullem oli siiski alles ees.

Pühapäeva õhtul kohtasid kaks endist head sõpra kuidagi üksteist neiu kesse kodulähdus-s, peatusid, silmitsesid üksteist süngelt, ajasid rinnad ette ja siis oli Eduard too, kes päris Romanilt väljakutsuvalt:

„Mis sa siin luusid?“

„Ega's see igatühe asi polegi!“ Vastatas Roman samase tooniga.

Veel mõni mitte just viisakas sõna ja juba kaks endist head sõpra käisid koos olikid, püherdades peagi porisel tänaval kui pörsad kraavis. Sadasid sõnad, liikusid käed ja jalad, ent äkki kõlas noormeeste kõrvu hõbedana helisev naer, mis oli nii ime tuttav...

Rutem kui muidu olid nüüd poris püherdavad noormehed püsti ja nähes eemalt lähenevat oma armast Lullykest ühe võõra noormehega, polnud vist kumbki sõbra nagu eriti tark.

„Kurati!.. Temal on kolmas veel!“ sähvas viimaks Roman. „Ets, lepine ja lähme!“

Mitte just sõbraliku moega ei hakanud sõbrad läheneva tulijatele. Nähes kaht verivanlast, ei osanud Lullykene teha muud kui kiljatada ja aimates nähtavasti halba, mis kindlasti poleks tulematu jäänud, pidas ta paremaks sissepõlgeda koduvärvast. Nähes, et õhus hõljub äike, andis ka võõras noorsand jalgadele tuia, kaks sõpra aga viibutasid veel vähe aega Lullykese akna poole rusikast, alustades siis koduteed, üksteisel sõbralikult käe alt kinni hoides nii nagu poleks juhtunud midagi.

Rammumeeste vähepakkuu paraad.

Katsevõistlused Soome-Eesti maadlus maavõitluseks, ei suutnud kaugeleki nii huviküllased olla, nagu seda oodata võis. Puudusid kõigepealt sellised nimekad mehed kui Kristal, Väli, Kullisaar, Kusnets, Kuk, Neo, Männik, Viikberg ja Luhaäär jt.

Võistlusel esinenud varem tuntud meestest ei näidanud ükski midagi erilist. Pigemini kippus neist mõnigi oma seni näidatust taha jääma, näiteks vana kuulus A. Praks.

Järjekindlalt sammuvad edurada Sepsivart ja Puusepp, koos Trossmanniga. Ameerikas elades on paremaks läinud ka Teearu. Algajast

näitasid ennast paljulubavates noored maapoisid Ehrlich, Pukenberg ja ka Kassmann, vanameister A. Kuke õpilased.

Auhinna saajate nimestik neil võistlustel kujunes järgmiseks: kõrbeskaal — 1. Fromholtz; 2. Loigu; 3. Laamann; sulgkaal — 1. Tõntson, 2. Misler, 3. Volt; kergekaal — 1. Puusepp; 2. Misler; 3. Toots kergekaal — 1. Sepsivart; 2. Grünbaum; 3. Mägi; keskkal — 1. Praks; 2. Prosson; 3. Laan; poolraskekaal — 1. Teearu; 2. Zupsmann; 3. Löve; raskekaal — 1. Trossmann; 2. Luiga; 3. Palm.

Raadio.

Tähtsamaid teateid Tallinna jaama saatekavast.

Pühapäeval, 15. novembril: 10.25. Jumalateenistus Toompea kirikust. 12.15. Põllumajanduslik loeng. 12.45. Põllumajanduslikke teateid. 13.00. Ajaviite-muusikat heliplaadidelt. 17.00. Teateid ja heliplaate. 17.20. Päevauudiseid. 17.30. „Vahitorni“ Seltsi kõned. 18.30. T. J. O. K. Vaimulik kontsert Jaani kirikust. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Lugemistund. (Esineb Hilda Gleser). 20.35. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 22.00. Moodsat tantsumuusikat heliplaadidelt.

Esmaspäeval, 16. novembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Teateid ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Dipl. ins. F. Olbrei raadiovestlus. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Vene mustlaslaule. Esinevad: Borissov — bariton ja V. Compe — klaver. 20.20. Mascangi ooper „Talupoja au“.

Teisipäeval, 17. novembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Teateid ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Ühiskonnateaduse õpiring. (Juhatab vann. adv. A. Susi). 20.15. Ülekanne Tartust. 20.20. Kontsert. Juh. M. Prokofjeff. 21.00. Esperantokeelne nädalakraoonika. 21.10. Kontserdi järg.

Kolmapäeval, 18. novembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-

dus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Teateid ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Lastetund. 19.30. Muusikateooria tund. (Ark. Krull). 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert-aktus, korraldatud Läti Vabariigi aastapäeva puhul. Lõpuks kuni 23.05. tantsumuusikat heliplaadidelt.

Neljapäeval, 19. novembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Teateid ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull.

Reedel, 20. novembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Teateid ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. T.K.M.Ü. segakoori kontsert. Juh. V. Nerep. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. E. Majandusteadlaste Seltsi korraldatud kõnekoosolek läbi-rääkimistega.

Laupäeval, 21. novembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Teateid ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Lastetund. 19.30. „Päevalehe“ toimetaja E. Jalak: Nädala välispoliitiline ülevaade. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 21.05. Vana tantsumuusi-kat. 22.00. Moodsat tantsumuusi-kat. „Estonia“ Valgest Saalist.

Kui Tallinn naerab ja nutab. Õnnetus ei hülga tülles.

Et paarikesed, kelle südames leegitseb armastus, ikka lugu peavad vaiksetest ja varjatud kohtadest isegi siis kui on pime, teab muidugi igaüks.

Ja selliste hulgast oli ka noor elurõõmus neiuke Alide S., arvates ühet õhtul, kui „südamerõõs“ teda koju saatis, viimasteks õrnusteks kõige soodsama koha olevat kitsa ning pime keldrikoja.

Sinna tema siis läks koos saatja-

ga, võib olla, küll esimest, aga kindlasti siiski ka viimast korda. Kui oli nimelt keldris olnud juba küllalt kaua ja viimased lahkumissuudlused vahetatud, märkasid noored ehmata-des, et nemad keldrist enam välja ei pääsegi!.. Peremees oli nimelt oma harilikul kombel koos hoovivä-ravaga lukustanud ka keldriukse, aimamata, et keegi sinna sisse võib jääda.

Kõik katsed väljapääseda osutu-

sid asjatuks ja nõnda pidigi paari-kene veetma õõ külmas ning pime-das keldris. Alles hommikul kella kuue-seitsme paiku pääsesid „van-gid“ vallale, ent too koosveedetud õõ vist külmas keldris kumbalegi rõõmu ei valmistanud, sest vabane-des olid neiuksed silmad puha-punased nutust ja poisigi nagu oli nii õnnetu ja kibe nagu poleks ta olnud mitte armasamaga, vaid sõõnud ki-lode kaupa sibulat, pipart ja sine-pit!..

Mäpunditeid perenaistele.

Kapsa piruk.

200 gr. võid, 1/2 kilo keedetud kar-tulaid, 600 gr. nisujahu, 1 1/2 liitrit vett.

Või hõõrutakse vahule, lisatakse kooritud ja läbi masina aetud kar-tulid, vesi ja jahu. Kui taigen seis-nud, jagatakse kaheks ja rullitakse välja.

Täidiseks võetakse 2 kilo kapsaid 100 — 200 gr. võid, soola, suhkrut maitse järele. Kapsad puhastatakse, peenendatakse ja praetakse võiga ku-ni pehmenevad. Lisatakse maitseai-ned ja lastakse jahtuda. Välja rulli-tud taignale pannakse täidis peale ja kaetakse teise osa taignaga. Pealt määratakse munaga ehk musta koh-viga.

Vesikringlid.

500 gr. jahu, 4 muna, 1 klaas piima ehk koor, 1/2 teelus. köömneid, soola. Jahust, munadest, piimast ja mait-seainetest kastetakse taigen vormi-takse sellest kringlid, keedetakse keevas vees kuni peale kerkivad. Peale selle küpsetatakse ahjus.

Daani talutüdruk.

1 taldriku täis riivleiba, 1 sidruni riivitud koor, 1/2 liitrit vahukoort, 1/4 kangi vaniljet, 5—6 spl. suhkrut, moosi.

Kuiv leib riivatakse ja segatakse suhkruga ning sidruni koorega. Vahu-koor lüüakse vahule ühes suhkruga ja vaniljega ning pannakse vaagnale kord moosi, kord leiba ja vahukoort j.n.e.

Hindmõistatus nr. 27.

1	2	3	4	5	6	7	8
10	11	12				13	
14						15	
16		17	18	19	20		
		20					
22					23		2
25			26		27	28	
		29			30		
		31					
32					33		

Sõnade tähendus.

Vasakult paremale: 1. Muistne vägilane; 5. Rebane on...; 9. Elu-seltsiline; 10. Proua (lühendatud); 12. Mul mõttes on üks...; 13. Hüüe imestuse puhul; 14. Austav tiitel Inglismaal; 15. Piibli järele see kõige tähtsam; 16. Söömaaeg; 20. Laia-roopaline jaam Tallinna läheduses; 21. Pole keeruline, vaid...; 22. Poisi nimi; 23. On käes kõigil neil, kes käinud kaupluses; 25. Asi, mis vaja-liik raadioaparaadi juures; 28. Am-mutab oma valguse päikeselt; 29. Ko-duloom; 31. Kohaomanik; 32. Sõna, mis tuleb ette muusikas; 33. Alavili.

Üllalt alla: 1. Valminud vili on...; 2. Noot; 3. Kes usub vaime, on... usklik; 4. Arv; 5. Jälle arv; 6. Koht, paik; 7. Väga austatud (lühendatud); 8. Pole uhke, vaid...; 11. Nii nimetatakse seda, kes armas-tab kakelda; 13. Noorpõllumehed; 17. Naise nimi; 18. See, kes ei taha sentigi välja anda, on...; 19. Hobune rakendatakse vankri...; 20. Tarvitata-se pesemisel; 22. Populaarsem Eesti maadleja; 24. Põrguvürst; 26. Ehib lehma pead; 27. Katsus, vaatas, (murdes); 29. Naise nimi; 30. ...as-jad korda.

Õieti lahendajale loositakse 26. skp. 1 eks. „Abielulehte“ 3-eks kuuks ja 2 maksuta kuulutamise võimalust „Abielulehes“ Õieti lahendajate ja autasusaaajate nimed avaldatakse Abielulehes — № 42.

Kirjavahetus...

Miks kaebavad korralikud ja vaikivad korralikud?

Olen juba pikemat aega jälginud selle lehe veergudel küsijate küsi-musi ja tähele pannud, et enamiku neist moodustavad naised, kuna mehed nähtavasti vähem nõu vajavad. Pea alati kaevatakse neis kas elu-raskustest, õrnustest ja hellustest mitte osa-saamisest, pettusest, kurb-tusest, uneta öist, üksildus- ja tüh-justundeist, elutüdimusest või ka-destatakse ja manatakse elunauti-jaid ja nii edasi... Millest need küsijad ka ei küsiks või kaebaks, kõik nad nimetavad endid korralik-kudeks. Sellest võiks järeldada, et korralikkudest isikutest polegi nii puudus kui, sagedasti võib kuulda, kurdetakse!

On nad aga tõesti kõik sellised — need küsijad, kui kuidas suhtuda nende enesekirjedustesse? Kas po-le nende seas ka neid, kes kunagi elanud ärakadunud pojana... ja nüüd on nii nõudlikud korralikud — oma soovides... — Miks vaikivad korralikud? Kas on saatus siis nende vastu heldem? Eks ela ju ka nemad samuti ses-sinatses hädaorus!

„Carly“.

Luuletada ilma riimita, see on nagu laulda ilma viisita.

Igatsus ilma rahulduseta on magus aga ka surmav mürk.

Seisjäänud kirjad.

„Helmi“ — 3, „Sügisöö võlu“ — 2, „Õnneseen“ — 2, „Maimu“ — 3, „Lo-hutaja sõber“ — 2, „Daisy“ — 2, „Ki-ri kaugusest“ — 3, „Paul“ — 2, „Hil-da“ — 4, „Teie ei kahetse“ — 10, „Karske töömees“ — 2, „Headus-va-eus“ — 2, „Väsinud elust“ — 3, „Sü-damekuninganna“ — 1, „Kodukolle“ — 1, „Hingeline sõber“ — 1, „Koltu-nud lehed“ — 1, „Energiline naine“ — 1, „Kurb Henry“ — 1, „Naeratav sõber“ — 1, „pri. Sõber“ 1, „Ustav sõber“ — 1 kiri.

Vastutav toimetaja ja väljaandja A. Jürisson.

Kaarditark

(vanaaegne)

Kullasepa t. 4-2

kaks treppi üles, vastuv. kl. 9 homm. kl. 8-m õhtul, ka pühapäeval. Enne elanud V.-Pärnu m. 12. Ennustan ka käejoontelt ja päevapildilt

Balti jaama raamatukaupluses

saadaval kõiksugused oma- ja välis-maa ajalehed ning kuukirjad. Rik-kalik väljavali igasugustest raama-tutest. — Uus „ABIELEHT“ juba iga reede õhtul müügil.

P. PÖDER'I valmisriiete äri

Tallinn, Kullasepa 7. Tel. 429-31

Suures valikus meeste- ja naisterahva valmis-riideid ja tellimiste vastuvõtmine.

Astuge sisse ja veenduge kauba headuses.

Vaatamine ei kohusta.

Jalanõusid

moodsaid, hästi vastupidavaid soovitab

R. Baumees

Kopli tän. 18.

Hinnad odavad, kauba eest täielik vastutus.

Otsitakse äriosanikku

2500—3000 kr. ettevõtte laiendamiseks. Kaasatõõtamine võimalik. Pakkumised saata slt. kuni 20. skp. „Tõsine äriosanik“ all.

NEIUD ja PEIUD!!!

Valmistatakse kõige moodsamas väljatöötuses odavate hindadega kiirelt ja hästi

J. & A. PAALMANNI TRÜKIKOJAS Tallinnas, Väike Karja 12. Telef. 8-86

Vaene neiu soovib tõsist

tutvust

ausa ja korraliku mees-terahvaga. Kirjad slt. „Piiga“ all.

Lihtne neiu soovib

tutvust

vastava meesterahvaga, van. 28—35. Kirjad slt. „Herma“.

Jõukas vanem lesk-proua soovib

tutvust

45—55 a. härraga, kes majanduslikult kindlusta-tud, hea sõbra leidmi-seks. Kirjad nime ja aad-ressiga, Vilmsi tän. 2 poodi. L. Kursk.

Varanduslikult kindlus-tatud meeldiv noormees soovib

tõsist tutvust

vastavate preilidega. Adr. Mägist jaam, postkast 3.

Eluvõitluses väsinud üksik naisterahvas soovib leida Tartus

meessõpra,

kes toetaks. Kirjad slt. „Hingeline kooskõla.“

Roza Sifer

hingeelu-teadlane

Kõnet. ärp. kl. 11—7

Wene tän. 19—7.

Tulevik, olevik, minevik on selge, kui ostate „Santapuur Mary“.

Pealadu „Päevalehe“ rmtkpl. Jaani tn. 6.

Kes külastab rohkear-vuliste Tallinna hiroman-tide hulgast

hiromanti,

Ülem Jõe tän. 14-8, see ei kahetse oma käiku iialgi.

Neiu ja lesk

tutvuks

meeldi korralike mees-hingedega, et leida en-dale õilist sõpra-seltsilist. Van. 28—55 a. Kirjad. slt. „Edna“ ja „Juta“.

Kaks eluvõõraslast

tutvuksid

vanemate rikaste härra-dega. Kirjad slt. „Unis-tan rikkusest“ „Vaesusest viltand“.

Kolm lõbusat, vallutat

tütarlast soovivad leida

huvitavaid sõpru

Vanadus 23—32 a. Kirj. kuni 23 nov slt. „Ohakas“ „Nõges“, „Takjas“.

Elurõõmus, haritud pli-ka tutvaks meeldi

kenade härradega

kurva sügise peletami-seks, kirjad saata: Sänna postiag. pk. 6. „Vallatu“.

Preilid või noored lesed! Energiline 30 a. noor-meess soovib

tutvust

rahaliselt kindlustatud naisolevusega, kes aitaks uut ettevõtet algatada, et oleks kodus mugav pääl tööd puhata. Foto soo-vitav. Kirjad Tartu üld. ajak. kontor, Rüütli 11 „Ette-võttik“.

Kaarditark

ennustab kaartide järgi hom. kl. 10—7. õht. Pü-hap. kl. 1—5, Pelgulinna-s, Õle tn. 3—5, eesuks, 2. Ükski ärgu jätku tule-mata, kellel südamel ene-se või omakse õnn.

TEIE

KIHLAKAARDID LAULATUSKAARDID LAULATUSLEHED PULMAKUTSED NIMEKAARDID

Hiromant

Arro Ramses

V. Tartu m. 20—1-a, alum. korral, sissekäik hoovist, ümber nurga pahemat kätt. Vastuvõtt hom. kl. 10—7 õht. Püh. kl. 1—5 Kes käinud, ei kahetse.

Leskproua, töökas, soo-vib

tutvuda

karske härraga, Tartus, kel on teenistus ehk va-randus. Kirjad slt. „Igat-sev noorus“.

Inimhing on sügav ja salapärase. Ainuke, kes võib laskuda neisse sü-gavusse, on —

hiromant-grafoloog

Burge

Klaasingi t. 3-a. krt. 10 (hoovimajas)

Preilid,

teiega soovib tutvust salkkond lõbusaid noor-mehi. Kirjad saata slt. „18—25“.

Lia!

Andestage, ei saanud tulla. Palun pühap. 15. skp. endisel kohel.

Lex.

Olen väsinud elust

Kas leiduks

sõpra,

kes toetaks hingeliselt üksikut? Kirjad slt. „VÄSINUD“.

Preili ja lesk naisterah-vas

tutvuksid

meeldi viisakate mees-terahvastega, hea sõbra leidmiseks. Kirjad slt. „ELLA“ ja „MEETA“.

Keda vaevab mure, ehk keda **hellitab õnn** — te mõlemad külastage kuulsat

hiromanti

Maakri tn. 18—2, Sissek. raudvärav. Vastv. kl. 9—7 pühap. 12—5. Murelist võib tulevikus oo-data õnn, milleks siis meeleheit? Õnnelast võib eel varitseda valu. — hea kui saab hoiatet.

Elusaladuste lahendaja

Bekkeri tehase

Hiromant.

kes elas enne Vabriku tän. 8-d. kort. 2, elab nüüd

Narva mnt. 22—11

Tulge ja veenduge mu võimeis!

Rikkad tööandjad!

Kellel teist südames til-gake verd, — võimaldage noorele, andelisele noor-mehele mingi teenistus kaupluses, pagaritööle või mujale. Teat slt.

„Energia-+anne.“

Kuulus

HOLLANDI hiromant

võtab veel lühikest aega vastu **Raua tn. 17-3**, paraaduks, 2. korral. Kõ-netun. kl. 10—3 ja 5—7.

Kes külastab, võib vaid tunnustada mu võimeid.

KUULUS

Hiromant.

S. Tartu mnt. 3. vära-vast sisse, tuba 1. 2 kor-ral.

Ütlen minevikku ja ennus-tan tulevikku, ka pildi järgi.

Leskproua soovib

tutvuda

kodu loomiseks viisakate keskealiste härradega. Kirjad slt. „LESKPROUA“.

Õigekirjatunde

annab vilunud õpetajan-na. Vana Viru 3—1.